

GR
0250

A

1933

NEDERLANDSCHE SPOORWEGEN

EENIGE GREPEN UIT DE VERLAAGDE REIZIGERS-TARIEVEN!

GEZELSCHAPSBILJETTEN

Enkele reis, minimum 10 personen,
geldig één dag,

20 procent korting op
de enkele reis-prijzen

Heen en terug, minimum 10 personen,
prijs per persoon, per km. in centen:

Geldig 3 dagen. *)
1—50 km 5.66 4.33 3.
boven 50 km 4.72 3.61 2.5

Bij 50 of meer deelnemers 5-15%
korting.

Heen en terug, minimum 25 personen,
geldig één dag,

prijs per persoon per km. in centen:
1—50 km. 3.61 2.5
boven 50 km. 2.88 2

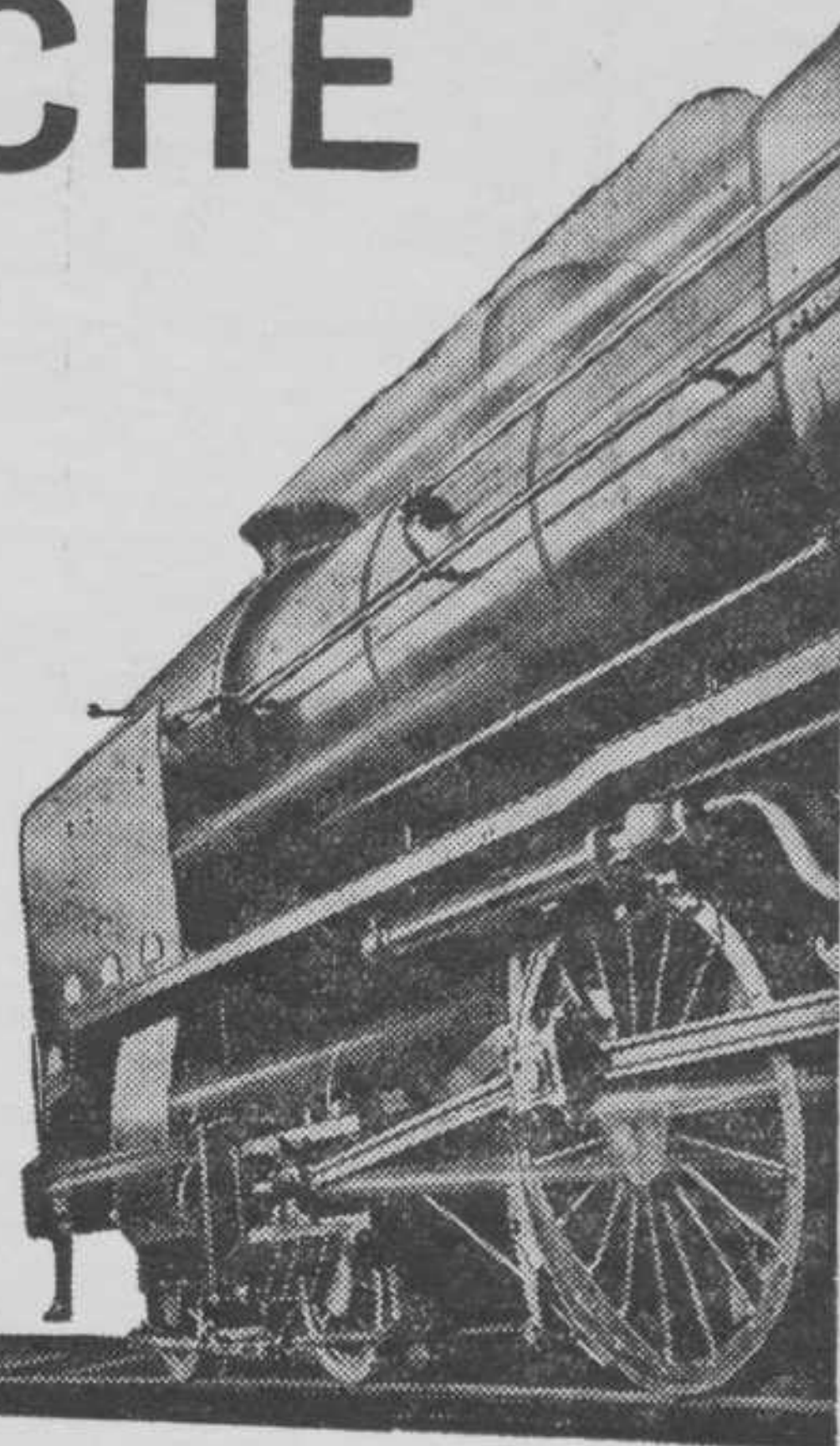
*) De Zondagen, Paasch- en Pinkstermaandag en de Kerst-
dagen blijven voor berekening van den geldigheidsduur
buiten beschouwing.

8-daagsche abonnementskaarten,
't geheele jaar dagelijks verkrijgbaar:
I f 28.50, II f 21.75, III f 15.—

Vacantiekaarten

(verkrijgbaar van 2 t/m 7 Juni en van
1 Juli t/m 15 September) de voor
grote afstanden (boven 187 km) voor-
deelige enkele reis-kaarten:
I f 7.50, II f 5.75 III f 4.—

Voor afstanden raadplege men
den officieelen reisgids, groote
uitgave.

DE TARIEVEN VOOR HET GOEDERENVERVOER ZIJN BELANGRIJK VERLAAGD

Bovendien worden in plaatsen, waar een besteldienst van-
wege de N.S. is ingericht, stukgoederen kosteloos besteld.

Aan de stations zijn gratis verkrijgbaar: een boekje „Wat brengt het
herziene goederentarieef voor nieuws” en een „Gids voor het goederen-
vervoer”.

Inlichtingen betreffende tarieven, vervoersduur en wijze van verzending
verstrekken de stations.

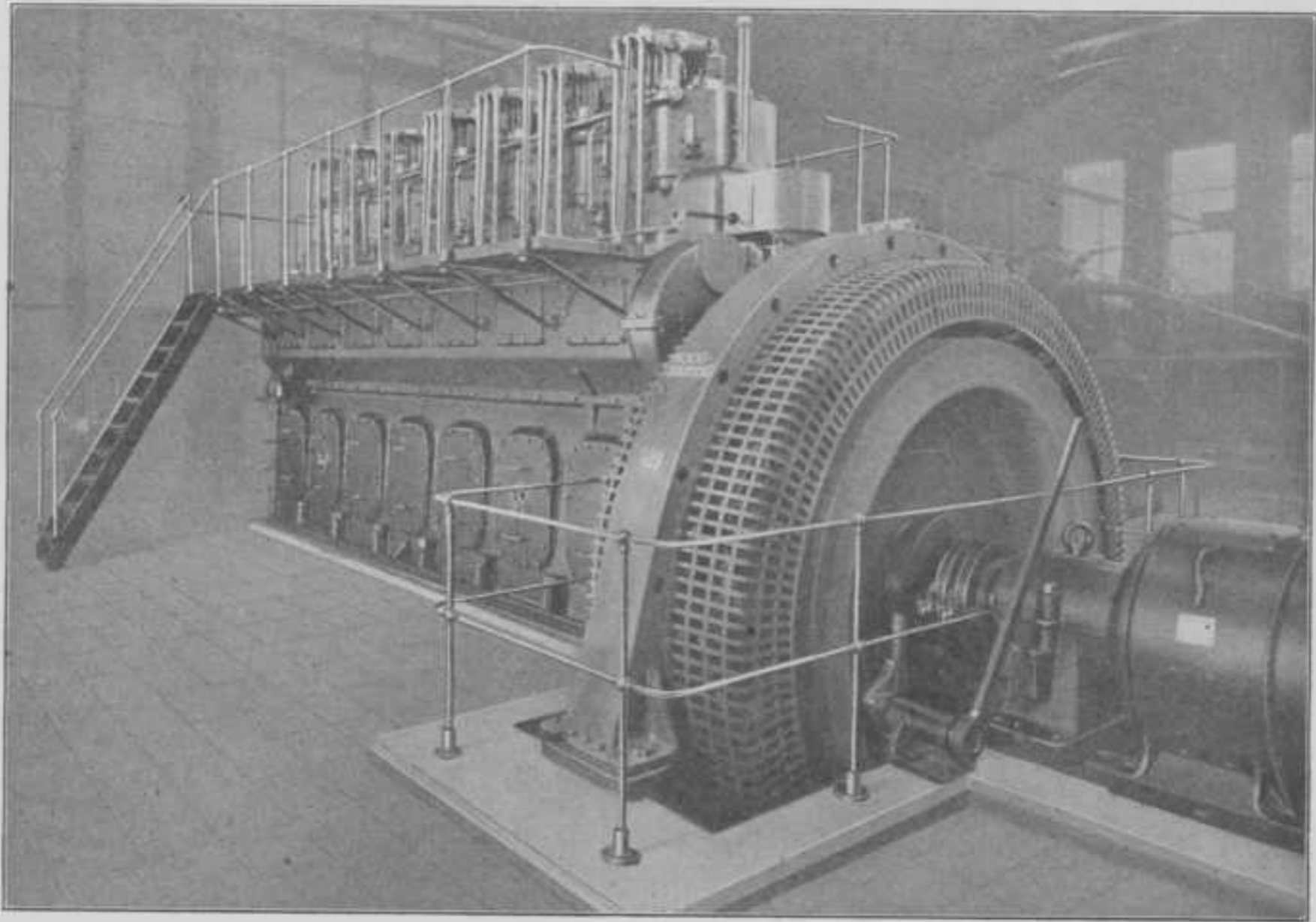
VERZENDT
PER
SPOOR

!
VLUG EN
GOEDKOOP

N.V. WERKSPOOR

COMPRESSORLOOZE
DIESELMOTOREN

7-CYLINDER WERKSPOOR COMPRESSORLOOZE DIESELMOTOR
785 P.K. TYPE T.M. 397

ROLLEND SPOOR- EN
TRAMWEG MATERIEEL

1^E EN 2^E KLASSE STAAL CORRIDORRIJtuig VOOR DE NEDER-
LANDSCHE SPOORWEGEN GEHEEL ELECTRISCH GELASCHT

VASTE- EN BEWEEGBARE
BRUGGEN EN KAPPEN

HEFBRUG OVER DE OUDE MAAS BIJ BARENDRECHT. DE
GROOTSTE HEFBRUG VAN HET VASTELAND VAN EUROPA

MACHINEFABRIEK
TE AMSTERDAM

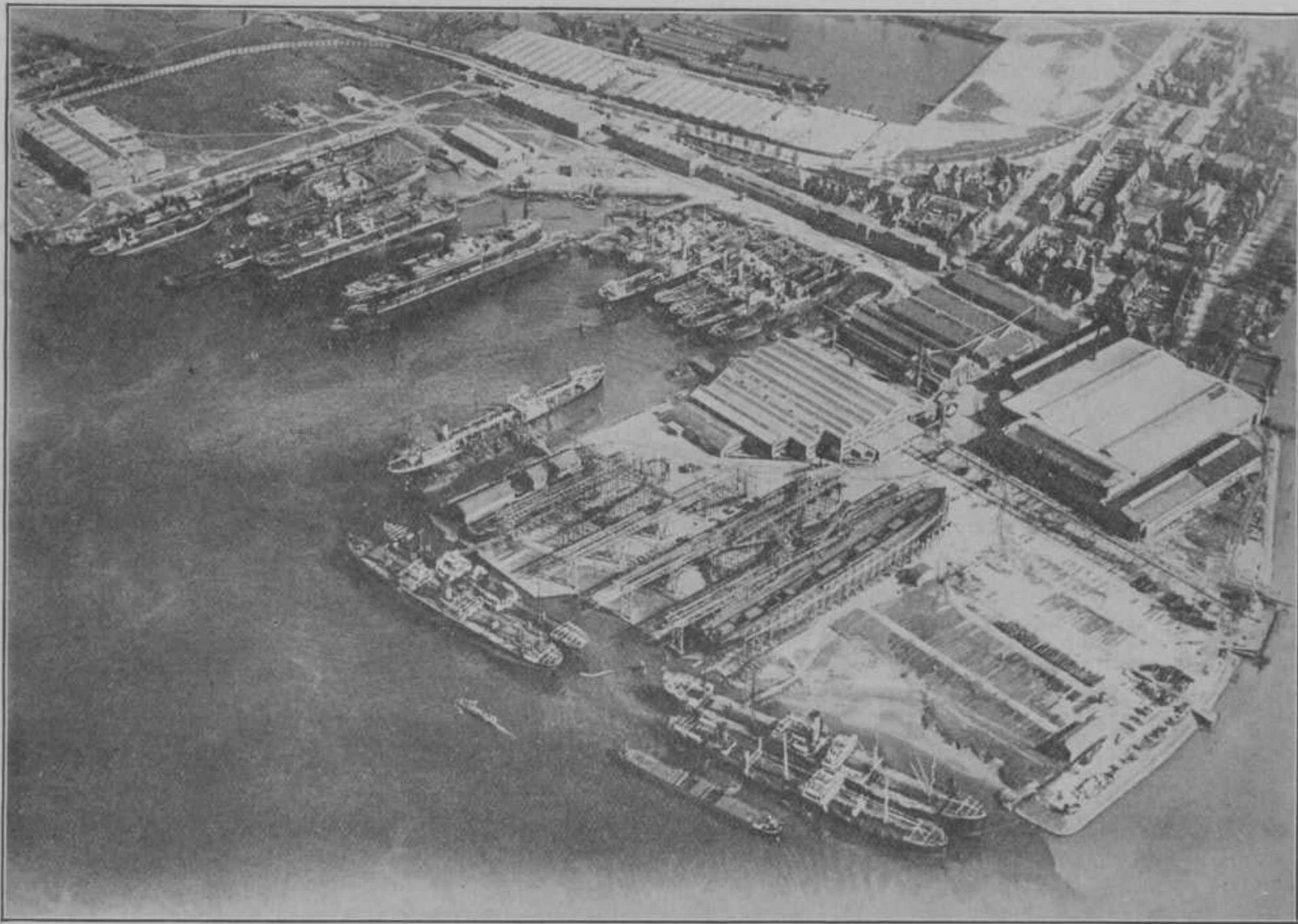

WAGON- EN BRUGGENFABRIEK
TE UTRECHT

DE ROTTERDAMSCH DROOGDOK MIJ

TELEGR. ADRES DOCKYARD-ROTTERDAM

REPARATIE EN NIEUWBOUW
VAN SCHEPEN EN MACHINES

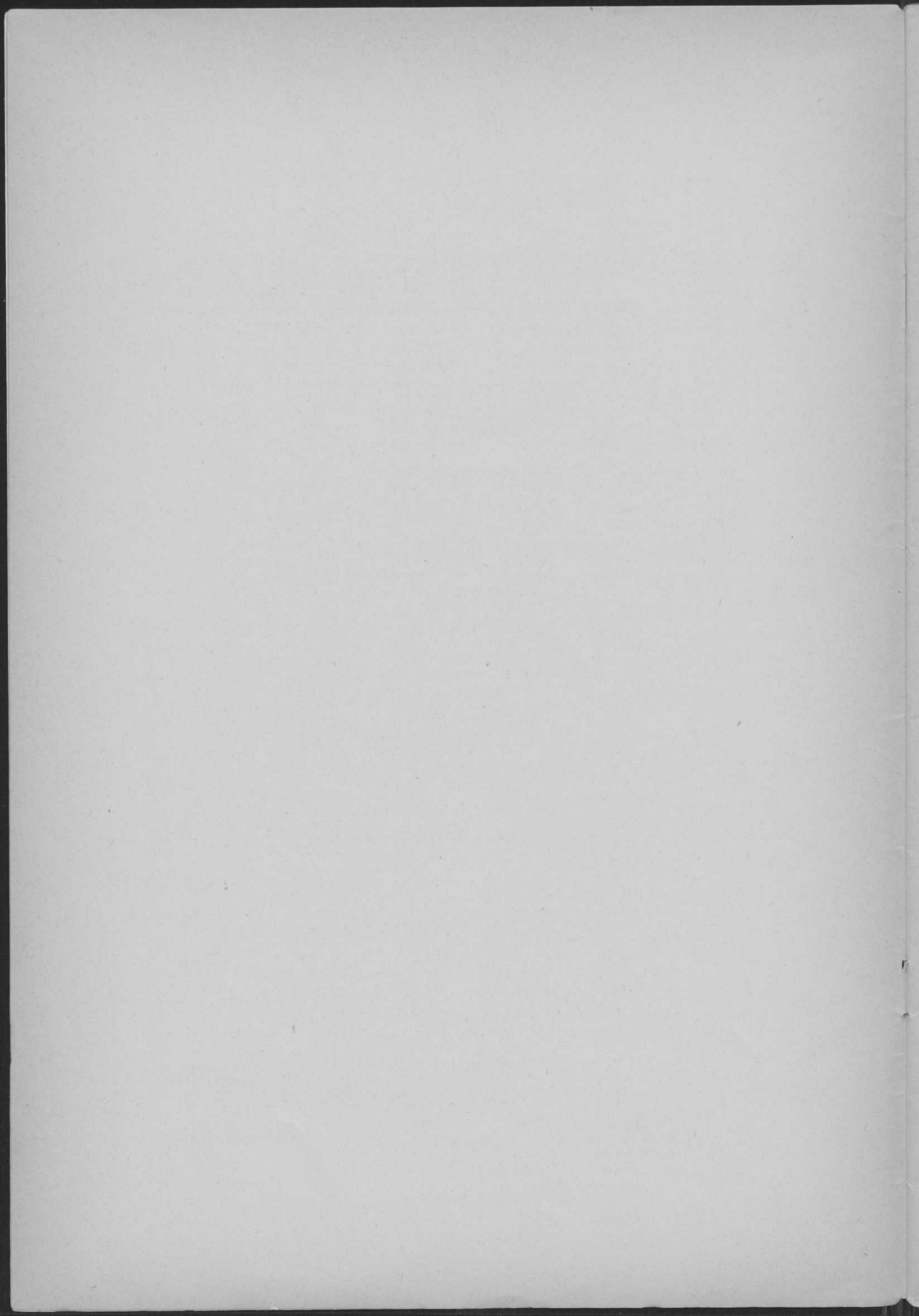
DE ROTTERDAMSCH DROOGDOK MIJ. (Luchtfoto K.L.M.)

14 HELLINGEN TOT EEN LENGTE VAN 600' — 0'
7 DROOGDOKKEN TOT EEN CAPACITEIT VAN 17000 TON

SCHEEPSBOUW MIJ „NIEUWE WATERWEG”

TELEGRAMADRES SHIPYARD—SCHIEDAM

LUSTRUMNUMMER
1933

Chagrin.

In de wolken zijn alle druppels, ze zijn dik en groot,
en al de zon, die wij verlangen,
gaat in hun bellen dood.

Het paard zeult, kei aan kei droeg zijn moeë voeten.
Hoe ver gaan we nog? is hier de stad waar we spelen moeten?
Of reikt de weg nog verder en gaan we een andere stad
[begroeten?

Regenstriemen hebben het gezicht van Nelly nat gemaakt,
Zij is een roos, die het eerste bloeit en dan gaat hangen,
en dan aan 't rotten raakt.

Over de stad waait de wind,
verre vogels vliegen, hun breede vlucht gestrekt,
gekeerd, om en om en dan gezwind terug.

Een stad is wit.

De stad is wit, hier zijn de huizen groot,
de lucht is blauw en bloeiend rood
zijn hier de steenen, veel volk gaat op de weg
en kinderen spelen in de weide.

Hier aan de peripherie houdt het circus halt,
de logge wagens vallen knarsend in de remmen,
en heel het hou en hebben is hier uitgestald.
Het hooge boord tilt zijn kop,
Hij kijkt niet omhoog en niet omlaag, maar
Hij let voortdurend op. [recht vooruit,

Zijn snor is in fraaie krul geplakt
Zijn haren zijn spiegelmooi
Zijn broek is wat afgezakt.
Te groot is de rokjas, de vette jaren zijn voorbij,
Alleen, wie merkt het bij zulk een rokdas?
Die is vast van echte zij.

Zijn spul kost aan zeil al achtduizend gulden,
En alles is toch niks waard,
Want zonder zweep kun je een spul niet beginnen
En hoe een spul zonder paard?

De Directeur.

Lieve Dames, mijne Heeren,
Het Circus Rausch in Uw stad!
Nooit dat Uw domme oogen
Zulk een prachtig spel te aanschouwen had.
Wij brengen U, ongelogen,
Het programma van eerste klasse werk.
Wie kan er op zulke nummers bogen,
Als wij! met vijftien leeuwen sterk?
Tot onze kooien hooren, zoo gezeid gezegd
De echte sortiment van Roemeensche stieren,
Sprong klaar voor elk gevecht
Uit wilde poesta's van Walachye
Laat Imri Thomas zijn teugels gaan
Postillion zal hij straks rije.
boven op 4 paarden staan.

Un coeur ralentit.

Muziek zet in — een knetterende marsch!
Maar neen — nog even gloeit het koper op,
Dan zet melancholiek een wijsje in.
Publiek klapt luid,
Het krijgt zijn zin!

Over de pluche bankenranden
leunt Mariot, zij heeft haar blanke handen
allemaal kapot.
Haar been is kreupel, dat deert haar niet,
Ze verkoopt alleen programma's, geen één, die haar anders ziet.
Alleen Cato van de vestiaire
Kent haar misère, maar wie heeft tijd het verdriet te hooren,
van hen, die in hun prille jeugd hun been te vroeg verloren.

Het liefdespel gaat voort
De domme August laat zich door haar magisch sex-appeal wel vangen,
En dringt door plompe grap en luim zich in haar gunst.
Heihop! Troef is de liefdeskunst
Voor hen, die aardsch geluk verlangen
Dan stoot zij hem weer af,
Maar weet hem nog met sierlijk beenenspel te boeien.

LUSTRUM.

Lang liggen de tijden achter ons, toen de leden den jaardag van hun Corps herdachten met een biertje, of soms ook niet herdachten. Het biertje werd tot dies en daarnaast werd het gebruik om kroonjaren luisterrijk te vieren met een lustrum. Wij levenden weten niet anders of het is altijd zoo geweest; Corps en lustrum zijn twee bijeen behoorende en niet te scheiden begrippen.

De wijze van vieren is veranderd met de maatschappelijke toestanden en verhoudingen, maar steeds is het lustrum een van de belangrijkste verrichtingen van een Corps; het is een teeken van onverminderde levenskracht en tevens een aanleiding tot verdieping van het corpsleven en daardoor tot verhooging van den bloei.

Een lustrum is een feest en slaagt als zoodanig zeker, want het geeft vreugde aan de vele deelnemers; aan ieder individueel veel of weinig, afhankelijk van zijn vermogen om feest te vieren, afhankelijk ook van omstandigheden, niet het minst daarvan, wie aanwezig is op de bals en festijnen en . . . wie niet. Een lustrum is een daad, moet zijn een prestatie, waard om genoemd te worden in de reeks der lustra, die voorafgingen en die volgen zullen.

Een lustrum is een schepping. In den aanvang is er niets, niets dan de noodzaak om een lustrum te vieren. Er is nog geen enthousiasme onder de leden, zelfs niet een idee om enthousiast voor te zijn.

De beurt is nu weer aan Delft, in een moeilijken tijd. Het is een bewijs van veerkracht, dat men zich daardoor niet laat terneerslaan. Wel heeft men, gedwongen door de omstandigheden, weder een nieuwen weg moeten zoeken. Een idee is geopperd en aanvaard, het enthousiasme gewekt en aangevuurd. Eensgezind werkt het geheele D. S. C. samen aan de verwezenlijking van het idee.

Wij, buitenstaanders, leven voorloopig in afwachting maar ook in goed vertrouwen, dat het Corps ook ditmaal weder een lustrum aan zal bieden, waarmee het zijn oude reputatie hoog houdt. Het zal den Senaat der Technische Hoogeschool oprecht verheugen, indien de viering van het 17e lustrum zal slagen, geheel naar den wensch van het D. S. C. en van de Feestcommissie in het bijzonder.

J. A. GRUTTERINK,
Rector Magnificus.

EENIGE GEDACHTEN NAAR AANLEIDING VAN HET KOMENDE LUSTRUM.

Met de aanstaande feesten voor oogen, ben ik eens aan het bladeren gegaan in de Almanakken van de laatste vijf en twintig jaren: de Almanak voor 1909 was de eerste, die ik, onder nederige omstandigheden, als groen in handen gekregen had; die voor 1933 ontving ik op een rustiger manier.

Al lezende kwamen de oude indrukken weer boven, herinneringen aan eigen jaren als student hier in Delft, aan menschen en gebeurtenissen, aan vrienden en vijanden, aan feesten en plechtigheden, aan vroolijk rumoer en rustige gezelligheid. Een bonte rij van beelden schoof voorbij. De groentijd, langer dan tegenwoordig, vervelend dikwijls, maar nuttig. — De brulavond en de inauguratie. — De nieuw te genieten vrijheid. — De moeilijkheden van eerste kroegjolen, later het ingeburgerd geraken. — Het eerste groote feest: uitreiking van de 60ste Almanak, waarbij ik als eerstejaars-inzender een bescheiden plaats onder aan de officiële tafel mocht innemen; 't eerste besef daarbij van de blijvende aantrekkingskracht van het Corps op zijn oud-leden. — Corps-diës met rijjool. — Uitvoeringen van Tooneel en Apollo. — Varsity op de Zweth met daardoor gewekte geestdrift voor de roeierij. — Groote vacantie zonder wroeging over niet-afgelegde, want niet bestaande, eerste-jaars examens; maar met eerste indrukken van fabriekswerk. — Eerste deelneming aan de ontgroening van anderen. — Beginnende verantwoordelijkheidjes in het Corps, verkregen onder groentijds-herinnerende omstandigheden. — Opkomende studiezorgen, maar daarnaast stijgend interesse en gevoel voor Corpsbelangen en Corpsgedachten. — Medevorbereiding van een Almanak. — Werk bij de voorbereiding van het Lustrum. — Het Lustrum zelf, in een roes van zakelijke drukten doorgemaakt. — De verantwoordelijkheid bij de leiding van de groentijd. — De dóór-dringende studie; het op de achtergrond geraken van andere zaken dan techniek. — En eindelijk 't einde van de studententijd in de versomberde atmosfeer van de wereldoorlog; het vreemde begin van het werk in de maatschappij, met onbevroede, onvoorbereide taak.

Maar al lezende, kwamen ook allerlei gedachten, los van de persoonlijke ervaringen: waardoor ontstaat de band, in het Corps gelegd; waar is 't nut en waar 't onnut van al die deining, die het studentenleven medebrenge?

Waarvoor is het verschil te verklaren van de reacties der leden op gebeurtenissen, die het Corps aangaan? In het eene geval geraakt het Corps plotseling in vuur en vlam, zooals bij de plechtige bevestiging van het onafscheidbaar zijn van Corps en Groentijd tegenover de zeer scherpe aanvallen tegen de groentijd van de buitenwereld: 300 corpsleden en vele oud-corpsleden verwerpen op een Debating-vergadering eenstemmig onder groote geestdrift de stellingen van den groentijds-bestrijder, Ir. R. A. van Sandick (Almanak voor 1911).

In andere, voor het Corps even belangrijke questies heerscht een algemeene lauwheid en apathie; speciaal de Lustrum-voorbereidingen gaan hieronder dikwijls gebukt. Zooals bijvoorbeeld vermeld in de Almanak voor 1924: „In het verslag van het vorige Corpsjaar werd reeds geklaagd over de weinige belangstelling, die de leden voor het komende lustrum toonden. Slechts één plan kwam bij de voorloopige feestcommissie in.”

Wat is de oorzaak van de tegenstrijdigheid, onder andere tot uiting komend in de Almanak voor 1914? „Geheel in tegenspraak met den tegenwoordigen geest van ernst is wel de onverschilligheid der studenten voor questies van algemeen belang. De grond daarvoor zal vaak moeten worden gezocht in de zeer zware studie in Delft; maar ook, en zeker even dikwijls, in een zich gemakkelijk laten gaan in den sleur van dagelijksche dingen.”

En het volgende:

„Het D.S.D.G. „Vrije Studie” leed een kwijnend bestaan, dat in de maand November eenigszins opleefde, doordat een lid van het D.S.C., de heer J. de Ranitz, een lezing hield over „Internationaal Contact tusschen Studenten”, (Almanak voor 1932)”

„Op 16 Maart hield Prof. Dr. H. R. Kruyt, op uitnodiging van de C.C. in de Bibliotheek der T.H. een lezing over „Hoogeschool en Maatschappij”. Uit de groote opkomst voor deze lezing mag wel worden geconcludeerd, dat het behandelde onderwerp algemeene belangstelling genoot” (Almanak voor 1933); en nog sterker: de buitengewoon groote belangstelling, ook van niet-Corpsleden, voor de spannende voordrachtenreeksen, in Januari van dit jaar gehouden door Prof. Riebensahm, Prof. de Man en Dr. Ir. Korevaar, zooals die ons allen nog versch in het geheugen liggen.

Is de bovenstaande tegenoverstelling alleen te verklaren door het dichterbij liggen, meer bevattelijke van de onderwerpen in de ééne groep der gevallen, terwijl in de andere groep der gevallen de onderwerpen verder weg liggen van de onmiddellijke belangen?

Dit zijn enkele zeer losse en onvolledige grepen; ik heb die hier aangehaald, omdat zij de moeilijkheid illustreeren van het peilen van de geest der Corpsleden, van het onberekenbare al of niet vaardig worden van de Corpsgeest over die leden. En waar deze moeilijkheid reeds bestaat in het Corps zelve, hoeveel te meer zal zij dan aanwezig zijn bij het analyseeren van de factoren, die beïnvloeden de grootere of kleinere aantrekkelijkheid van het Corps voor de nieuw aankomende studenten. De belangrijkheid van het laatstgenoemde is van de eerste orde: na het doorlezen van de Corpsverslagen van de laatste kwarteeuw verbleekt weer de lichtschiem om de persoonlijke herinneringen, om de beschrijvingen van feesten, van uitvoeringen, van lustra; en er blijft over, als beklemmende indruk, de uitingen van vrijwel alle jaarverslag-schrijvers over de voortdurende zorg voor de toekomst van het Corps, de geregeld terugkeerende pogingen, om het doel en de taak van het Corps te verruimen, het steeds hernieuwd trachten het Corps meer te laten spreken tot leden en niet-leden, het wegnemen van oorzaken van uitreden of van zich niet aansluiten.

Bezuiniging en versobering, democratisering, het in handen nemen van de studiebelangen, het behartigen van algemeene studentenbelangen als woning-toestanden, sport-beoefening en dergelijke meer, zijn alle punten, waarvan de behandeling in verreweg de meeste Corpsverslagen te vinden is.

Gaat men uit van de vooropstelling, die door een groot deel der beoordeelaars als juist aanvaard wordt, dat het Corps zooveel mogelijk alle ingeschrevenen moet omvatten, dan is de bedoelde zorg wel te begrijpen. En meer nog dan uit de Corpsverslagen, blijkt dit uit de nuchtere cijfers achter in de Almanakken. Eenige dier cijfers meen ik hier te moeten aanhalen.

1907/08:	Ruim 1225	ingeschrevenen,	waarvan	632	Corpsleden	(51 %);
1913/14:	„ 1500	„	„	681	„	(45 %);
1930/31:	„ 1685	„	„	534	„	(32 %);
1932/33:	„ 1860	„	„	444	„	(24 %).

't Is interessant, een serie meeningen over dit onrustbarende feit en eenige korte aanhalingen van de geschiedenis van pogingen, om daarin verandering te brengen, hier weer te geven.

Corpsverslag 1907/08:

Het feit, dat de laatste jaren een geringer aantal leden voor het Corps wordt ingeschreven, . . . , verdient de aandacht, waar het Corps en zijn vereenigingen wel gevaar konden loopen, op een te ruimen leest geschoeid te blijven.

Corpsverslag 1911/12:

Debating kwam 11 October met haar eerste vergadering. De heer Willekes Macdonald verdedigde stellingen, die een terugvoeren der studie-belangen in handen van het Corps beoogden: alle ingeschrevenen moesten studie-lid van het Corps zijn en een groentijd was slechts noodig voor gezelligheids-vereenigingen. Na een lang debat bleek de vergadering een andere meening toegedaan te zijn.

Corpsverslag 1912/13:

Iets, dat de meesten bezig gehouden heeft het laatste jaar, is de vraag, hoe 't Corps opgevat moet worden, hoe 't bestaan daarvan in de toekomst zal zijn. Het Corps is in een overgangstijdperk, al staat het nu nog sterk. De komende jaren zullen uitwijzen, in welke richting het zich zal bewegen. Sommigen meenen, dat de ideële band behouden moet blijven en door verschillende maatregelen versterkt moet worden. Anderen willen hem vervangen zien door iets, dat gemakkelijker voelbaar is, zoodat zij van het Corps willen maken een nuttigheidsvereeniging.

Corpsverslag 1916/17:

Het doel van het Corps pleit dus nog steeds voor één alomvattende organisatie onder de ingeschrevenen, terwijl de geschiedenis aantoonde, dat eertijds het Corps voor alle belangen der leden is opgekomen De Corpsvergadering van 11 Juni 1917 spreekt als haar meening uit, dat het Corps zoo wordt hervormd, dat het alle ingeschrevenen der T.H. kan omvatten.

Corpsverslag 1919/20:

De Corpsvergadering, bijeen op 10 Maart 1920, . . . , spreekt als haar meening uit, dat de vertegenwoordiging van de studentenbelangen moet worden gezocht in de richting van een federatief verband tusschen D.S.C., D.V.S.V., D.S.B. en niet-aangeslotenen bij één der genoemde vereenigingen.

Corpsverslag 1921/22:

De eerste Federatie-vergadering had plaats 24 Mei 1922 in de Bibliotheek der Societeit Phoenix; een voorwaar gedenkwaardig feit in de geschiedenis van de Delftsche studenten-wereld.

Corpsverslag 1926/27:

(Blijkbaar werd na 't niet slagen van de Federatie, weer naar andere middelen voor het verruimen van de Corpstaak gezocht!)

Den 4en April 1927 werd een Corpsvergadering gehouden, waar de Senaat de wenschelijkheid uiteenzette van een daadwerkelijke behartiging der Studie-belangen van de leden van het D.S.C. door den

Senaat. Met algemeene stemmen werd door de vergadering een motie van die strekking aangenomen. 't Blijkt wel, dat men er op de geschetste wijze niet gekomen is — 't zij dan, dat de vooropstellingen onjuist waren, 't zij, dat de wijze van uitvoering niet goed gekozen was.

Maar deze mislukkingen mogen niet als definitief beschouwd worden; hierbij moet optimisme bewaard blijven, moet met geestdrift, wilskracht en vooral ook continuïteit in de aanvaarde richting getracht worden, opnieuw maatregelen ter verbetering te treffen.

De oude zinspreuk van het Corps: Spiegel U en wordt wijs, is slechts ten deele goed. Daarnaast dient als leidraad gesteld te worden: Kijkt met onbevangen blik in de ruimte voor U; laat met verbeeldingskracht het zoeken naar nieuwe wegen plaats vinden, onbeïnvloed door de afspiegeling van pogingen van vorige geslachten. Laat U daarbij steunen door het besef te weten, dat het wezen van het Corps goed is, dat het Corps nog een sterke ruggegraat heeft en geestelijke reserves, die het mogelijk moeten maken, heen te komen door perioden van moeilijke omstandigheden tot een grooten bloei.

Dit is dan de zeer welgemeende wensch, die ik ter gelegenheid van onze herdenkingsdagen, het Corps kan medegeven.

LANDBERG.

DE STUDENTENMAATSCHAPPIJ ALS LEERSCHOOL VOOR HET LEVEN.

In September 1905 werd ik als 17-jarig jongeling ingeschreven aan de Technische Hoogeschool en trad ik toe tot het Delftsch Studenten Corps. Na een jaar verliet ik Delft, om aan de Universiteit van Amsterdam in de rechten te gaan studeeren. Verleden jaar aanvaardde ik het ambt van buitengewoon hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool — hoe veel ouder ik sindsdien ben geworden, doet niets ter zake — belast met de taak aan de zoons en dochters van mijn voormalige studiegenooten het Nederlandsch staatsrecht te doceeren.

Mijn herinneringen aan het corps zijn mij beter bijgebleven, dan wat ik op de collegebanken leerde. Vermoedelijk omdat, wat ik in het Corps leerde, voor mijn verder leven van grooter nut was, dan hetgeen ik aangaande wis- en natuurkunde en omtrent hout- en steenverbindingen heb opgestoken.

Ik vraag mij af, of zulks ook niet het geval is met vele mijner tijdgenooten, die aan hun oorspronkelijke studierichting trouw zijn gebleven.

In het practische leven hebben de oud-leerlingen der hoogeschole behoefte aan positieve kennis en aan zelfstandig oordeel, maar bovenal aan menschenkennis, aan de kunst om met hun medemenschen om te gaan. Die kunst kan niet van een kathedr gedoceerd worden. Zij moet door ervaring geleerd worden. En niemand zal er in slagen die kunst in de practijk te brengen, die haar niet heeft geleerd door vallen

en opstaan, door vele fouten te maken en die voortdurend te herstellen, zooals men leert fietsen en ski-loopen.

Ik verbeeld mij niet, dat de politiek in de studentenmaatschappij van een hooger gehalte is, dan in het openbare leven, maar slechts, dat de fouten, die studenten in hun omgang met elkander maken, bij het beoordeelen hunner tijdgenooten, bij het vormen van een eigen oordeel, bij het organiseren hunner gemeenschappelijke belangen, gemakkelijker kunnen worden hersteld, dan in de groote maatschappij.

Om tot eigen en ander tevredenheid in het openbare leven de rol te spelen, die voor wetenschappelijk geschoolden is weggelegd, dient men bovenal een psychologisch inzicht te hebben in het ingewikkelde kluwen van motieven, dat de drijfveer is van ons handelen.

Men kan kennis omtrent de geschiedenis, de werkelijkheid en de theorie van het staatkundig leven opdoen in de collegezaal, waar het staatsrecht wordt gedoceerd — ik zou mijn werk te kort doen, indien ik dat ontkende — maar wat de inrichting van hooger onderwijs aan haar leerlingen moet schenken is meer dan deze kennis. Dat meerdere kan de studentenmaatschappij verschaffen door het contact met vrienden en vijanden.

En het hooger onderwijs zou zijn roeping miskennen, de methoden te leeren om de waarheid te benaderen, indien het niet de grenzen in het licht stelde, die de wetenschap niet vermag te overschrijden.

Men kan van een hoogleeraar verwachten, dat hij overtuigd is van het nut voor zijn leerlingen, om zijn colleges te volgen. Maar hij behoort zijn leerlingen er tevens op te wijzen, dat zij met collegelooopen niet kunnen volstaan.

Wij leeren niet voor de school, maar voor het leven.

A. C. JOSEPHUS JITTA.

In dezen tijd van snelle veranderingen, van geestelijken achteruitgang van groote groepen, maar ook van krachtig opbouwend werk van anderen, komt de beteekenis van die persoonlijkheid van den aanstaanden ingenieur, naast diens kennis, meer dan ooit naar voren. In dit verband herinnert een lustrum van het Delftsch Studenten Corps weer aan datgene in dit Corps, dat volgens de meening van ondergeteekende in zoo sterke mate bijdraagt tot de ontwikkeling van de persoonlijkheid en van het karakter der ingenieurs. Het is de gastvrije tijd van gedwongen kennismaking, de groentijd. Ik hoop van harte, dat dit zoo moge blijven en dat ook in de toekomst door zijn instituten het Corps in belangrijke mate zal bijdragen tot de vorming van de ingenieurs met ruimen blik, waaraan Nederland in de komende jaren meer dan ooit behoefte hebben zal.

H. I. WATERMAN.

Uwe Redactie vraagt mij om een bijdrage voor het Lustrumnummer. Ik interpreteer die vraag zoodanig, dat zij inhoudt, of ik bij deze feestelijke gelegenheid iets aan het D.S.C. heb te zeggen. Inderdaad, dat heb ik! Men pleegt in „De Spiegel” geen blad voor den mond te nemen. Ik zal dat voorbeeld volgen, al zou ik daardoor wellicht kritiek uitlokken!

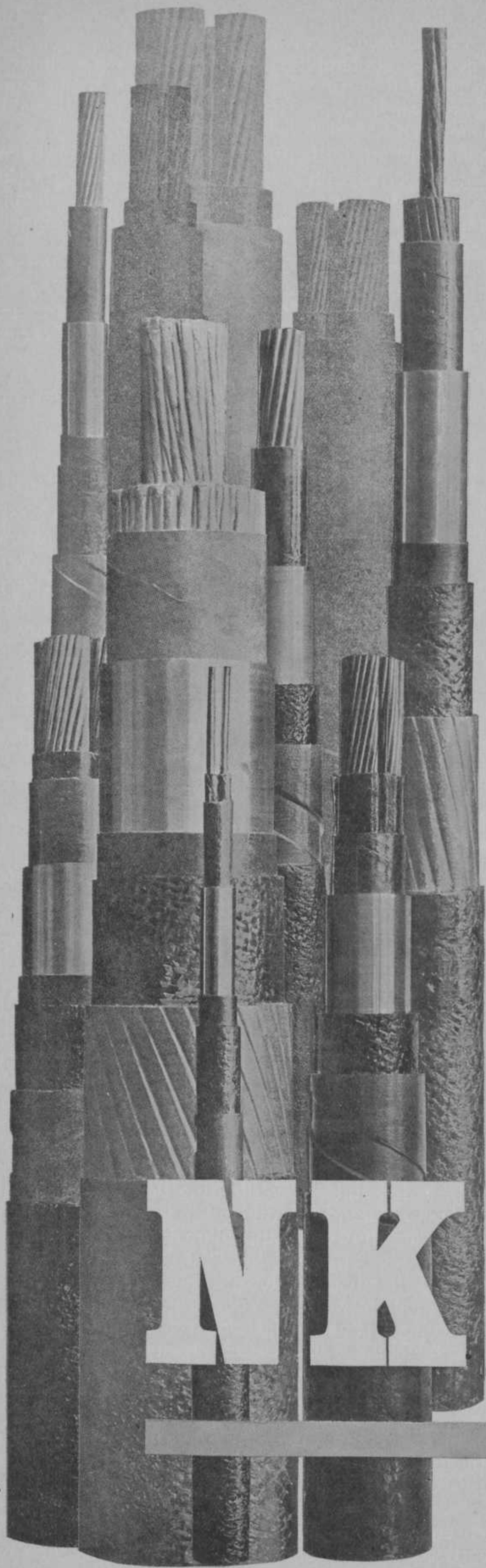
Gij pretendeert, m.i. met recht, Uwen leden de gelegenheid te bieden om tijdens hun studie meer waarlijk „mensch en man” te worden, dan buiten Uwe gelederen gebruikelijk is. Het is één van de redenen, waarom U bij ieder Lustrum weer van mijn hartelijke sympathie overtuigd zult kunnen zijn. Maar des te schrijnender is het dan voor mij als oud-lid en als docent, om in stijgende mate te moeten constateeren, hoe enkelen onder Uwe leden van meening schijnen te zijn, dat zij aan die „menschwording” reeds tijdens en bij hun studie voorrechten mogen ontleenen. Nog klein, maar, volgens mijne indrukken, stijgend is het aantal van hen, die het met hunne en Uwe waardigheid niet in strijd achten, in studie-aangelegenheden te vragen om gunsten, waar zij door meer toewijding rechten hadden kunnen doen gelden. Men versta mij niet verkeerd! Zoo in verband met Corpsfeesten enkele examen-data worden verschoven, of tentamina in de plaats van examens worden gesteld, dan is U dat natuurlijk van harte gegund! Maar ik heb het oog op een bedenkelijke strooming, die schijnt uit te gaan van de gedachte, dat het billijk is, voor den aan het Corps besteden tijd een verlichting van exameneischen of zelfs maar faciliteiten „in ruil” te verkrijgen. Tegen die „kinderachtigheid”, tegen die „onmenschaardige” houding zou ik in deze feestweek willen waarschuwen, want zij raakt de grondslagen van het Corps!

Het water van de zee wascht niet weg, dat Gij naar Delft zijt gekomen om ingenieur te worden, Gij, Corpsleden, zelfs met de bedoeling, om een goed ingenieur te worden. Voor U geldt zeker niet minder dan voor anderen, dat Gij behoort te voldoen aan datgene, wat de T.H. daarvoor, terecht of ten onrechte, als noodzakelijk minimum eischt. Talloos zijn gelukkig Uwe leden en oud-leden, die dat ten volle hebben begrepen! Talloos is het aantal van hen, die een wezenlijk aandeel hebben gehad in den bloei van Uw Corps en die daarnaast zich ook in hun studie door een breede opvatting hebben onderscheiden.

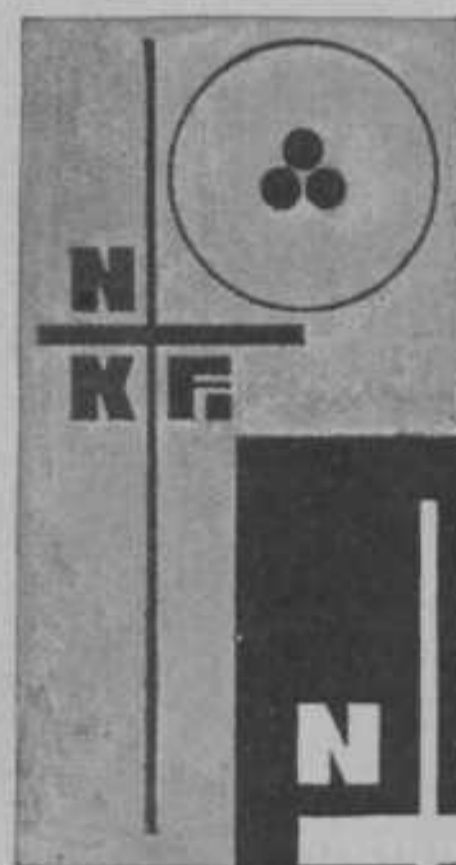
Wie, gelijk Gij, pretenties heeft, moet ook toonen, bereid te zijn, al zijn plichten ten volle te vervullen, en daar onder telt voor U mede in de eerste plaats de vervulling van een studie, die, evenals Uwe overige aspiraties, op een breeden grondslag rust.

Noblesse oblige! Mogen Uwe jonge leden dat in gedachten houden! Nog is het aantal van hen, die om gunsten en gunstjes vragen, gelukkig klein. Mogen zij spoedig weer tot de groote uitzonderingen gaan behooren, want dan alleen zal blijken, dat de waarde en de waardigheid van het D. S. C. nog onaangetaast is, en dan alleen zullen onze lustrum-gelukwensen, gelijk nog nu, van harte gemeend kunnen zijn.

C. J. VAN NIEUWENBURG.

N.V. NEDERLANDSCHE KABELFABRIEK DELFT

NK F

DELFT

**NAAMLOOZE
VENNOOTSCHAP
W.D.M. MEINEMA**

**DRUKKERIJ
HIPPOLYTUSBUURT 6
DELFT**

HET PAPIER WAAROP DE SPIEGEL WORDT GEDRUKT LEVERT
DE FIRMA VAN GELDER ZONEN, AMSTERDAM-ROTTERDAM

MEDITATIES RONDOM HET LUSTRUM EN DE VRIENDSCHAP VOOR HET LEVEN.

I.

Het begint eigenlijk al bij de afscheidsfeesten, dat men den schijn laat varen. Aan den borrel schuiven er twee de stoelen dicht bij elkaar, en praten zacht. De omzittenden begrijpen dra, dat het over een baantje of een leverantie gaat, en dat de Societeit Phoenix in een ongezochte gelegenheid tot opdoen van connecties is herschapen. Eén hunner roept zelfs geërgerd, dat het tweetal liever elders zijn vriendschap moet gaan misbruiken, maar achter die ergeris glimlacht het begrijpen, en allen denken berustend, dat zij nu leden der groote maatschappij zijn, of dit spoedig zullen worden, en dat dit er nu eenmaal bij hoort.

II.

Met de jaren gaat het snel crescendo. Zijn ze vijf jaar weg uit Delft, dan is er aan den borrel, die de jaarlijksche reunie inluidt, een popelend wachten op hem, die het — nu reeds — zoo ver gebracht heeft, wiens carrière met zekerheid naar een toppunt voert. Toch is hij heel gewoon, de geslaagde jaargenoot, als hij binnenkomt en „Hallo Jan”, of „Zoo, Karel, hoe gaat het met jou” zegt. En even later is het stil, als hij vertelt, dat ze in Engeland te weinig produceeren, en dat hij er daarom maar vorige week een fabriek met 200 man bij heeft laten zetten.

III.

Een paar — één ervan studeert nog — denken: diezelfde vent, die het nu het verste van ons allemaal gebracht heeft, en die hier zijn meerderheid zoo duidelijk voelt, diezelfde vent kon indertijd niet tegen zijn verlies bij tennis, en hij ging vlak vóór een uitvoering toen het er net op aankwam, uit het tooneelbestuur, omdat het hem te veel tijd kostte. Hij was ook nooit erg gezellig, en bij een feest hinderde het eigenlijk niemand als hij om één uur wegging, omdat hij den volgenden dag college had. Gek, denken zij, dat die nu juist Maar toch wel om eerbied voor te hebben.

IV.

Als het vreemde, de verwijdering als een feit aanvaard is, ontstaan er toch nog vertrouwelijkheden. Ze vermijden het, over elkaar te spreken, om de kloven niet peilen te hoeven, maar ze spreken in onderlinge groepjes temeer over de anderen. „Veemd, dat je nog maar altijd door kan gaan met dat drinken en lallen,” zegt Hans over Kees. En: „Ja, het is eigenlijk gewoon zielig,” zegt diezelfde Jan, die eens vertelde, zich liever in Parijs, als een kunstenaar, dood te drinken, dan het juk der kille maatschappij te dragen. En hij mijmert over zijn vrouw, zijn kinderen, zijn laatste project

V.

Na het diner spat de jaarlijksche reunie uit elkaar. Velen, vergetend dit niet meer gewend te zijn, dronken te veel en sukkelen in slaap, tot zij de energie vinden naar bed te gaan, Anderen gaan naar den Haag, waar ook weer achter blijven, die daar slapen. En de rest zit te praten aan de haard. Maar over boeken, over tooneelstukken, over films, daarover zijn ze gauw uitgepraat, want ze lezen zoo weinig, en ze zien zoo weinig . . . Ze werken over dag en 's avonds hebben ze hun gezin, en ze moeten den volgenden dag frisch zijn.

„Wat een dood leven,” denkt een enkele, pas uit Delft weg. „Hij zal het op die manier ook niet ver brengen,” denken anderen.

De rest van den nacht troggelen zij elkaar bankbiljetten af, welke bezigheid men baccarat noemt.

VI.

Het Lustrum. Van heinde en ver zijn ze dit maal gekomen, om gezamenlijk hun studententijd te herdenken. Jong en oud, rijk en arm, professoren, ministers, fabrieksdirecteuren, ingenieurs, kooplieden, handelsreizigers een bont allegaartje, dat gemeenzaam heeft, of meent te hebben, de herinnering. De oude kerk is scheever dan ooit, de grachtjes zijn er, enkele bedienden kent men nog Mooie tijd, dat studentenleven, mooie tijd.

VII.

„Herinner jij je nog,” zegt er een van in de zestig, „die kroegjool in 90, op het ijs.”

„Ja,” zegt de ander, twee jaar ouder nog, „mooi feest was dat.” En hij denkt: „Ik lag toen in bed. Ze mochten me niet erg”

VIII.

„God, kerel, wat voer jij tegenwoordig uit? Ik heb je in geen eeuwen gezien.”

„Ik? Stempelen. In Indië geweest. Niks meer gedaan daar. Ja, maar daar heb je geen last van, als je aan het hoofd van een groot bedrijf staat.”

„Nou zeg, het gaat bij mij ook beroerd. Maar ik zie je straks nog wel.”

IX.

En ook zij, eens, als ze in een stillen nacht aan de haard zaten, en de vlammen tot vertrouwelijkheid noodden, ook zij geloofden, innig en vast, aan die vriendschap, die voor het leven gesloten werd, voor vrouwen en maatschappelijke posities onaanraakbaar.

Wat wist Hans van 1910, dat er met den luchthartigen Tonnie als ingenieur niet samen te werken viel?

Wat wist hij, dat dit op den duur de vriendschap zou breken?

Wat wist de dikke Barend, de gezellige consumabel van 1904, dat zijn vrouw die van Rein, zijn president in het Kroegbestuur niet uit zou kunnen staan, en dat zij elkaar daarom — hoewel vlak bij elkaar wonend — op dit lustrum aan het commissarisdiner, voor het eerst weer eens een paar uur achtereen spraken?

Hoe zou Kees, die met een freule trouwde, zijn mede-senator Jan nog veel zien, nu deze zich Miesje uit den bloemenwinkel aan de Hippolytusbuurt tot gade had gekozen?

En Sander, die nog pas vijf jaar geleden dag aan dag op stap was met zijn kamergenoot Frank, hoe kon hij, als vurig reservist der Rijdende Artillerie, intiem blijven met Frank, nu deze socialist was geworden?

X.

Ze komen naar Delft bij honderden tegelijk. Zij vinden Delft, zooals zij het verlaten hebben, al rijdt er nu ook een tram. Zij komen, om hun studententijd nog heel even te herbeleven, zij komen om hun heiligste herinnering: de vriendschap, te hervinden. De jongeren, zij die nog in Delft zijn, gelooven, dat het hun gelukt. Zij gelooven, dat de vriendschap hooger reikt dan een maatschappelijke positie, dan vrouwengekijf. Zij gelooven, dat tegenstrijdigheden in levensopvatting of in politieke opvatting, wegsmelten in den „zon der vriendschap.”

Zij zijn zoo jong, en zoo beminnelijk. Zij studeeren om dezen schijn hoog te houden boven iedereen, boven alles.

XI.

En hij, die dezen schijn tijdens zijn studententijd niet hartstochtelijk beleeft, die dan reeds door de maatschappij gegrepen is, hij hoort niet thuis in het Delftsch Studentencorps.

XII.

Zij, die terugkomen, zullen zacht zijn met elkander. Zij zullen de tegenstellingen pogen te vergeten, zij zullen voor twee dagen idealisten zijn. En, thuis gekomen, zullen zij tot hun vrouw zeggen: het was heel aardig.

XIII.

En laten wij zacht zijn met hen.

A. F. d. B.

PLOERTERIJEN.

Wat is er van hen geworden?

Wanneer men Delft verlaat, weet men dat de tijdgenoot ook het ruime sop moet kiezen — en met ons verandert. Voor ons onderbewustzijn blijft overigens alles wat in Delft zit onveranderlijk jong. Deze voorstelling wordt versterkt doordat men, per lustrum weerkeerende, steeds een jonge studentenwereld waarneemt, met een Senaat, die er steeds jonger gaat uitzien (in ons oog). Jan Wemmers en Frans blijven dezelfde als ze veertig jaar geleden waren, standvastig als Toeth-Ank-Hamen en met een bewegelijkheid waarop Ninon de l'Enclos jaloersch zou zijn geweest. De grachtjes van Delft blijven ook breede goten en de oude geveltjes blijven oud, maar worden niet ouder; de kerktoren helt nog altijd niet verder, en Hugo de Groot is nog even zwart, behalve als een vogel te dicht over hem is gevlogen.

Derhalve weten we niet beter of alles wat wij in Delft gekend hebben is er nog, is slechts een bevroren achtergrond voor levende studenten. Zoo stellen we ons nog den burgemeester voor met lange wapperende bakkebaarden, we zien de lui nog steeds geschoren worden door den sproetigen „rooden donder”, die graag studentikoos praatte en Vogelei, den ouwe-kleer-koop, zien we nog altijd langs de straat onze afgedragen pakjes met winst venten. Zooals de dichter zegt:

„Serene in changeless prime of body and of soul”.

Ons onderbewustzijn neemt dus ook aan, dat onze ploerterijen van veertig jaar geleden in onverwelkbare glorie doorbestaan. Dat de juffrouw, die veertig jaar geleden een haring voor ons haalde, nu nog spuitwater haalt voor haar meneer.

Enkele ploerterijen hadden een uiterlijk van mummies, door een uurwerkje bewogen. Maar de andere moeten wel levende huisgezinnen hebben gevormd, waarvan wij weinig beseften — wij zagen alleen vaders met bakkebaarden en stijve boordjes, van voren toe, nogal eens in hemdsmouwen; wij contracteerden en verrekenden (soms te laat) met de welbespraakte moeders met mutsen. Zeldzaam zagen wij de dochters, die zediglijk ons ontweken, veel meer de dienstboden, leelijk en slordig en aldus niet in de gevaarszône. Sommigen hadden een roep van snijden op het boekje, van snoepen uit den koektrommel — reputaties misschien wat wreed opgeschroefd door een lichtgeloovige jeugd. Is het overigens wonder, dat men partij trekt van slordigheid? Anderen waren royaler dan de student zelve — maar die waren periodiek failliet — hetgeen men meestal eerst merkte als er een fuif beneden was, omdat er uit het accord iets was overgebleven.

De groote meerderheid was een hardploeterende, veelgeplaagde menschensoort, die alle respect verdienden door hun discretie, hun lijdzaamheid en hun zorg. Zij moeten achter onzen rug heel wat gemopperd hebben, ons bijnamen hebben gegeven. Zij zouden een gek boekje kunnen opendoen over zoo menig vleeschgeworden deftigheid uit de hooge techniek. Maar ze zwegen. Eere zij hun!

Wanneer we thans in lustrumdagen weer langs het Oude Delft of de Korenmarkt kuieren, is er zoo weinig veranderd aan die huizen, dat we straks verwachten het gebilde gelaat van onzen ouden ploert uit een raam te zien gluren — hem aan de deur te zien verschijnen in pantoffels, kalotje en kamerjapon — (de man zou nu 110 jaar tellen). We vragen ons af of hij thans in de Elyseeische velden — volgens de wet van het Karma — student is en inwoont bij dien lastigen oude-jaars van 1893. Of we kijken de gang in en willen de elfjarige dochttertjes van de weduwe-ploertin met hun neteldoeksche jurkjes en hun Gretchen-vlecht naar een keukentje zien verdwijnen (deze kinderen moeten nu reeds lang grootmoeder zijn!) Reeds het kijken alleen naar die gevels geeft ons weer een ingebeelde lucht van zeepsop en uien in den neus. Zouden wij die wonderlijke kromme trappen nog opkomen? Zouden wij nog spiegeleieren kunnen bakken, of in ons bed geschoren willen worden? Zouden wij de lunchtong, de zalm in blik, de ploerterijenthee, de dito koffie op het lichtje nog lusten? Neen helaas — voor ons. Maar der nagedachtenis dezer zorgzame, pretentielooze kleine luiden wijden wij een oogenblik van dankbaarheid.

A. HELDRING.

HET HUIS VAN JOHAN VAN OLDENBARNEVELDT.

De Redactie van „De Spiegel” vordert mij op, mijn gedachten terug te laten gaan naar Delft, speciaal naar Oud-Delft, zooals wij het hebben gekend en zooals het ten deele niet meer bestaat. En ik dwing mijn gedachten (die druipen van petroleum) terug naar Delft 1918 en volgende jaren. En plotseling worden weer allerlei herinneringen levend uit het overmoedige tijdperk, dat studententijd heet. Het tijdperk waarin openhartigheid voorrecht en plicht was, de Sociëteit een autark Rijk met eigen zeden en wetten, Delft: de omgeving van dat Rijk en de T.H.: het zedelijk motief of het voorwendsel om lang burger van dat Rijk te kunnen blijven.

Dit alles is nu voor mij voorbij, en ik heb de Voorstraat, de Oude Delft en de Phoenixrivier verruild eerst voor de Prahora, en nu voor de Moesi; de Tonnenvloot van Delft voor de Tankschepen van de Koninklijke maatschappij met dien langen naam; Jan Schipper, Wemmers, Schoonenberg, Frans en Wouter eerst voor eenige Vasile Popescu's en nu voor Saleh's en Hassan's; het klokkespel op Donderdagmorgen en de zeldzame Bourdon voor de fabrieksfluit en het Grandalarm. En de Moesi met de tankschepen, Saleh en de fabrieksfluit, ze zijn mij nu zoo reëel, dat mijn Delftsche leven mij plotseling fantastisch voorkomt; fantasie, waaraan ik mij ontgroeid voel en weet, maar tevens: fantasie die werkelijkheid was en die naast herinneringen, zijn sporen heeft achtergelaten.

Uit die herinneringen komt veel naar voren dat voor goed tot de geschiedenis behoort en over eenigen tijd nog slechts bij overlevering bekend zal zijn. (Niets bestendigs hier benêen . . . behalve permanent en semi-permanent Jaffa!)

Het ras der „klabakken van vóór 1920” zal wel bijna uitgestorven zijn, het stoomtrammetje heeft zijn tijd gehad en voor het tegenwoordige geslacht zijn de gemoedelijke dienders en de romantiek van het laatste trammetje van kwart over twaalf van het Huygensplein, dat van de Laakbrug tot Kuys Witsenburg door de weilanden hobbelde, om daarna het O.D. met zijn geelbruine walm te verpesten, waarschijnlijk al even legendarisch als in onzen tijd de molenaar van Rijn en het koffievrouwetje.

De Groenenopstand in 1918, toen wij bij een uitbreekavond de brandspuit veroverden en alle grooten der Corpsarde doornat spoten, komt weer naar boven als een heldenfeit uit den tijd onzer opperste verdrukking. En hebt gij nog boven op het kippenhok gezeten bij een Séance van Beekman in de Mijnbouwstraat 9, of hebt gij het bezoek meegemaakt van den Professor uit Harbin, Mantschoerije, aan het Laboratorium? Hebt gij het huis van Johan van Oldenbarneveldt nog in volle glorie gekend? De aan romantiek rijke patriciërswooning, onbeschrijfelijk uitgewoond, maar met zijn muurschilderingen boven deuren en schouwen, zijn marmeren gang, wenteltrap en lichtkoepel, zijn vele en enorme kamers, toch steeds blijk gevend van vroegere glorie.

Het „Roode Huis”, O.D. 209!

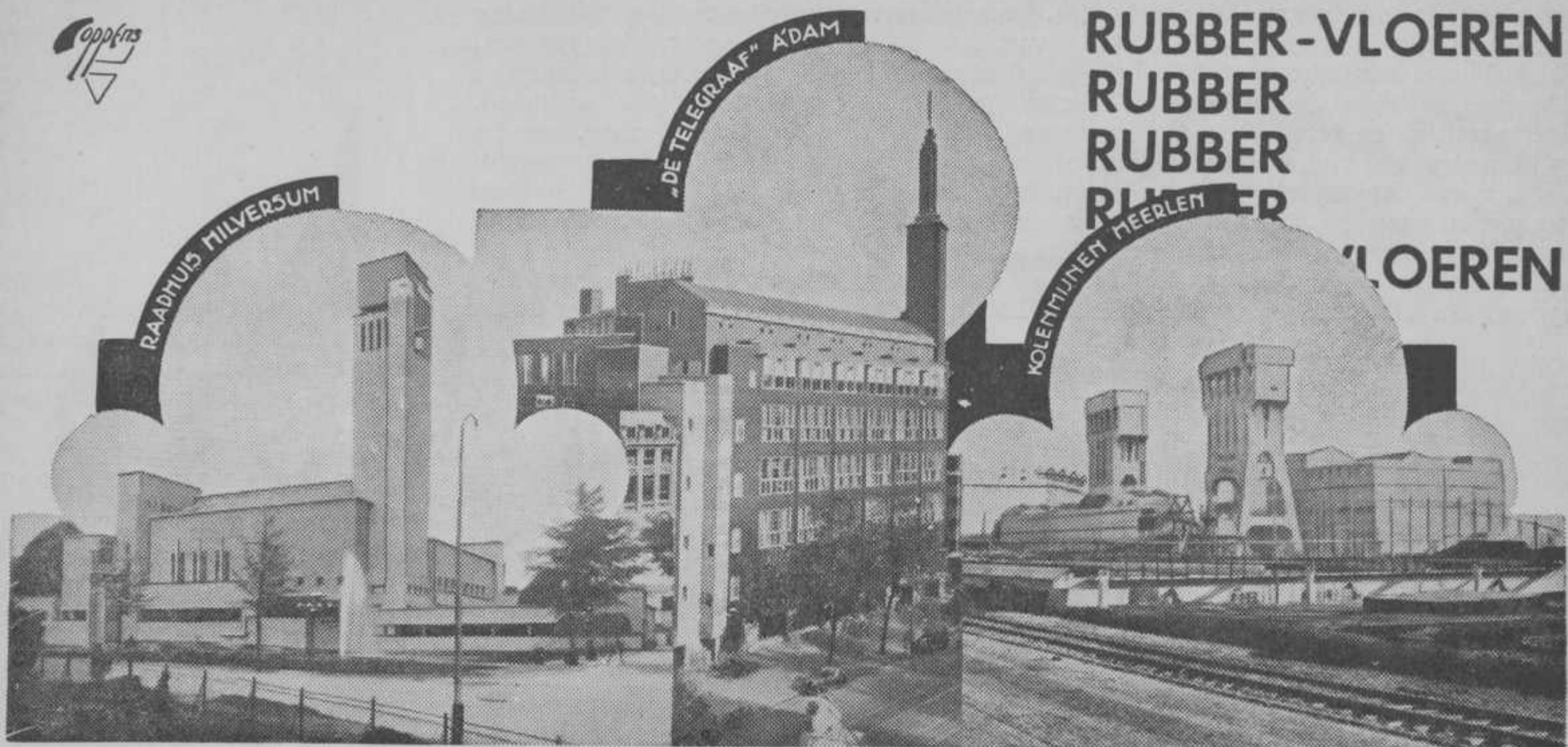
Ideaal studentenhuis, waar we met ons tien of twaalf woonden, en waar altijd *alles* mogelijk was. Feest- en dansavonden, fietswedstrijden, rouletteavonden (éliteavonden in smoking en met grootsche bankkapitalen!), Senaatskoffietafels in den groentijd voor twintig of meer personen, repetities voor tooneel, en nog veel meer wat in avondlijke of nachtelijke uren onder gunstige omstandigheden pleegt voor te komen. Juffrouw Bange, de opvolgster van v. Oldenbarneveldt was voor geen klein gerucht vervaard en ze bewaarde haar geduld en takt ook onder de meest hachelijke omstandigheden. Ze begreep er werkelijk wat van en toen mijn vader mij eens tegen koffietijd onverwacht kwam opzoeken, realiseerde zij dadelijk den slechten indruk, die mijn pyjama noodzakelijkerwijze op hem zou maken en ze verzekerde „dat mijnheer naar de School was”, welk argument zij in haar lange ervaring als het meest doeltreffende had leeren kennen. „De School”, dat was van haar géén diepzinnige ironie (zooals gij misschien zoudt denken), want het speelde zich vóór de nieuwe Studieregeling van 1924 af. En behalve takt, had zij ook een, in onze oogen gepast gevoel van waardeering (zooals zoovele harer sexegenooten! voor linten en „rijtuigen met roode pluimen” en dan liefst nog met Jan Schipper op den bok. Die brave Jan Schipper! Beseffen de tegenwoordige leden van het D. S. C. wel voldoende, wat Jan Schipper voor het Corps en voor den Senaat geweest is? Een dertigtal jaren wijdde hij zich met al zijn krachten, met zijn geheele persoonlijkheid aan het D.S.C., waarmee hij zich samengegroeid voelde, zoodat hij na zijn pensionneering (wegens ziekte) niet meer in Delft wilde blijven wonen, omdat hij het niet kon aanzien, een ander op zijn rijtuig in zijn plaats te zien rijden.

Hij was de vleeschgeworden continuïteit, hij was onze mentor, die zorgde dat de Senaat, waar hij komen moest, op tijd kwam, en in het voor diè gelegenheid voorgeschreven omhulsel. Hij zorgde voor onze dranken, sigaren en kransen, voor onze Lustrumdames en ons Decorum. En de zorgen, die hij van allen wegnam, maken *zijn* onbezorgden ouden dag voor het D. S. C. tot een Eerezaak.

Jan was niet alleen een graag-geziene, maar ook een vaak-geziene figuur in het huis van Johan van Oldenbarneveldt, want het systeem van keuze der toekomstige bewoners door de inwonenden, maakte van O.D. 209 een huis voor gezagsdragers en voor jongelui met een „toekomst” in het corpsleven. Ook de groote zolders getuigden daarvan: Vergeten Lid- en Eerelidiploma's van diverse Vereenigingen waren, zooals het huis zelve, toonbeelden van voorbije glans, en de stapels achtergelaten hooge hoeden waren dikwijls een welkome uitkomst na een gebeurlijke ernstige beschadiging of vernietiging van het eigen exemplaar, terwijl de volle rollen met teekeningen menigeen nog aanmerkelijke tijds winst bezorgden.

Op mooie avonden zaten wij vóór het huis binnen het hek, met lampen, bier en gramfoon en verder een zoo open oog voor al wat aantrekkelijk was, en een zoo onverholen en uitgesproken afkeuring voor alles wat (om welke gevoelsreden dan ook) afkeuring verdiende, dat vele personen, gedreven door minderwaardigheidscomplex, maar liever het zekere voor het onzekere namen en, terecht, den overkant van het O.D. kozen.

Dat de hierboven aangeduide en andere uitingen van onzen vrijheidszin en openhartigheid niet steeds in den smaak vielen van de dienders van na 1920 zal niemand verbazen; op zekeren avond ontstond zoo een levendige gedachtenwisseling vanuit de eerste verdieping met eenige geuniformeerden op straat, die met luider stemme toegang eischten. Daar zij echter niet de geringste machtiging van den Burgemeester bezaten om deze zonderlinge eisch te rechtvaardigen, werd hun den toegang natuurlijk

STEEDS MEER VLOEREN

Bij de groote ondernemingen, die zich de luxe kunnen permitteeren tevoren kwaliteit te toetsen en levensduur te schatten, krijgt „Vredestein“ de opdracht voor het maken en leggen van de rubbervloeren.

Bekende scheepsbouwers hebben de vlag-geschepen van Neerland's koopvaardijvloot van rubbervloeren voorzien.

Vooraanstaande architecten vermelden in hun projecten voor industrie-, handels- en particulier bouwwerk al haast automatisch: „Vredestein rubbervloeren!“

Woorden zijn er niet meer noodig. U weet het zelf wel. Alleen de proef ontbreekt. Laten wij U daarom eens vrijblijvend offerte maken.

RUBBER-VLOEREN
RUBBER
RUBBER
RUBBER
RUBBER-VLOEREN
RUBBER
RUBBER
RUBBER-VLOEREN
RUBBER
RUBBER
RUBBER
RUBBER-VLOEREN
RUBBER
RUBBER
RUBBER
RUBBER-VLOEREN
RUBBER

VREDESTEIN

LOOSDUINEN

SCHEVENINGEN

verheugt zich in de toenemende belangstelling onzer landgenooten. De prachtige aanleg en het hollandsche karakter geven haar een eervolle plaats onder de vele oorden van vermaak langs het mooie strand der Noordzee. Duizenden strandstoelen nooden tot een zalig niets-doen, terwijl op het badstrand volop van lucht en zon, zee en sport wordt genoten. Van de Pier af wordt dit vroolijk spel van jeugd en gezondheid bekeken. Langs den mooien strandweg verleiden de talrijke zitjes tot beschouwen van het geflaneer op den boulevard. Goede muziek en gezellige menschen zorgen voor de echte vacantiestemming, immers op Scheveningen zijn, beteekent zich los voelen van de dagelijksche beslommeringen! Terzijde van den strandweg liggen boven de terrassen de zes E.M.S.-hotels. Zij hebben een goeden naam en . . . zijn zeer goedkoop in hun soort. Of men in het Palace gaat of in een der andere groote hotels, men zal er zich dadelijk thuis voelen. Ieder hotel heeft natuurlijk zijn eigen charme. Het Oranje Hotel is ongeëvenaard door de prachtige ligging, het Palace is voornaam en ruim, het Kurhaus een tikje mondain, het Grand

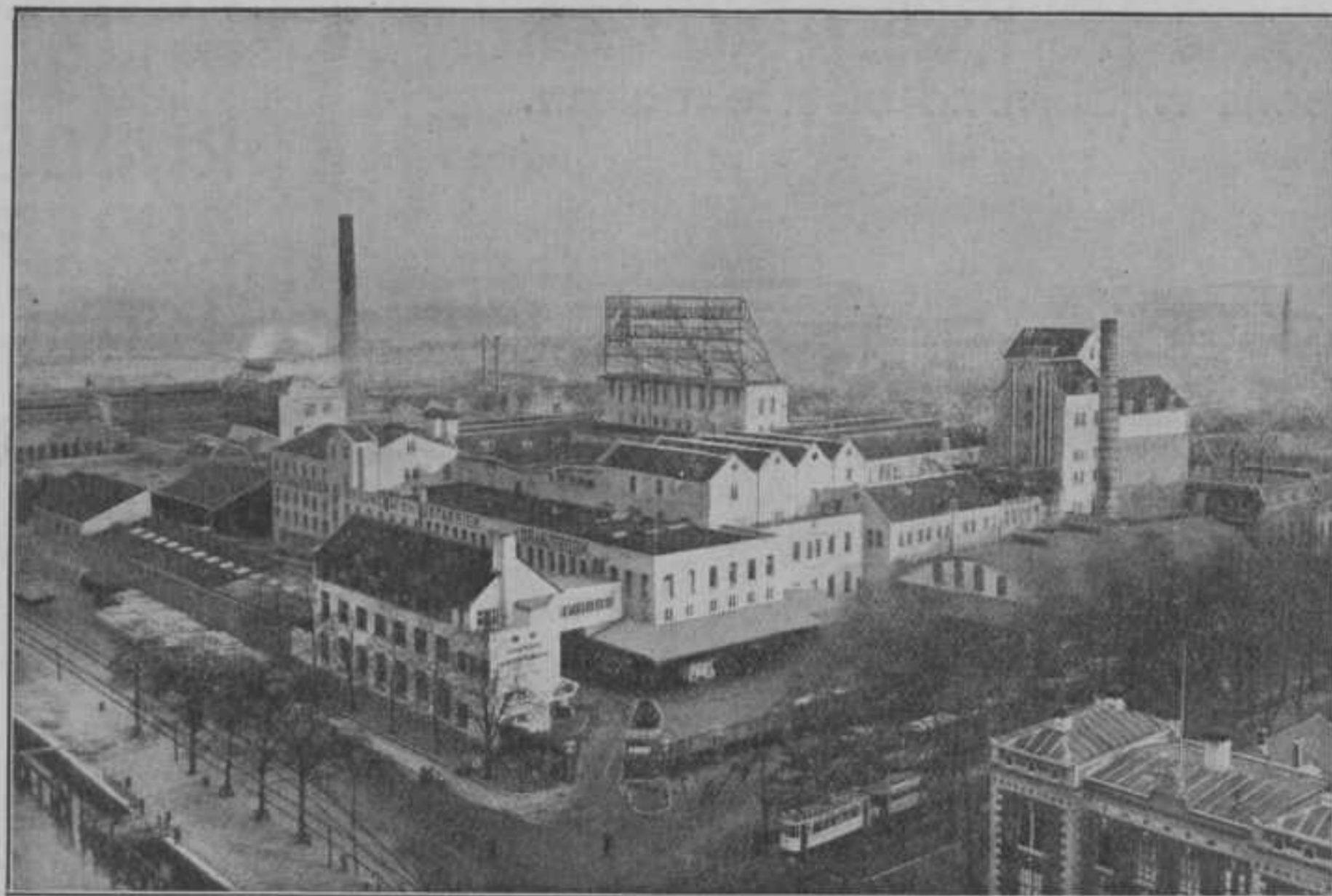
DE PAREL DER NOORDZEE

Hotel heeft het voordeel van „het balcon van Scheveningen”, dat éénig mooie terras aan zee, terwijl Rauch en Savoy vriendelijke familie-hotels zijn.

AMUSEMENT VINDT MEN TE SCHEVENINGEN VOLOP!

Van het ernstige tot het luchtige genre, maar alles even goed in zijn soort. — Carl Schuricht dirigeert in het Kurhaus het vaak geprezen Residentie-Orkest en de vele sterren op vocaal en instrumentaal gebied. Celebriteiten als Adison en Ray Noble laten de nieuwste jazz-schlagers in het Palais de Danse hooren. De Cabaret-kunst viert hoogtij door en bij Louis Davids in het Kurhaus-Cabaret, de film in Seinpost, het bonte circusspel bij Schumann, het Concert-Variété in het Paviljoen op de Pier. En zoo is er nog meer, altijd wat nieuws en steeds het beste!

BROUWERIJ „d'ORANJEBOOM” — ROTTERDAM

vlakaf geweigerd. Zij voerden echter de onredelijkheid ten top door hunnerzijds te weigeren uiteen — en verder te gaan. Dit was aanleiding om het politiebureau op te bellen, waarbij politiehulp werd ingeroepen, aangezien eenige ongunstig en verdacht uitziende individuen voor het huis tezamen schoolden. Het succes was overweldigend. Een rijwielbrigade snelde in phalanx-slagorde ter hulpe, doch toonde zich zichtbaar verrast, toen zij slechts collega's voor O.D. 209 zag samenscholen.

O.D. 209 bestaat niet meer. Wel heeft Bethel een aangrenzend patriciërshuis verworven, verbouwd tot bijna onherkenbaar wordens toe en met milde hand ingericht of door de tegenwoordige bewoonsters laten inrichten. En dat huis is kadastraal ook nog wel ingeschreven onder no. 209, Oude Delft Westzijde, maar voor ons is O.D. 209 ter ziele, ontzield.

Ik heb mij daarvan in Januari van dit jaar nog kunnen overtuigen.

Een vriendelijke dame leidde mij rond en ik aanschouwde de smaakvolle meubels, de schouwen, de kunstzinnige wandversieringen. Maar de sfeer, de oude, bekende sfeer zocht ik tevergeefs. De gang van 30 meter lang is een Hall met tapijten geworden, waarin een lekkende motorfiets en tien van modder druipende fietsen zich even misplaatst zouden voelen als ik in deze fraaie woning, die door de metselaars, de ververs en de behangers was ontwijjd.

Groot Siberie en Klein Siberie, de slaapzalen waarin we 's winters kou geleden hebben zijn nu een riant hofje, de kamers boven zijn boudoirs. Waar eens J. Santé P. leefde en werkte, volgens een overschilderde en verdwenen inscriptie. De kamers baadden in het daglicht, en waren op gelijke hoogte met den gang. Dat noem ik een Delftsch huis ontwijden.

En nu, mijne heeren Redacteuren van den Spiegel, bereid U voor op het ergste. Mijn tuinkamer, die ik destijds met een goed-lachsche Twentenaar deelde, en die in 1924 de kraamkamer van de Spiegel was, waar de voorbereidingen voor de uitgave van een nieuw Studentenblad, dat een Corpsblad moest worden, werden getroffen, waar het eerste nummer werd samengesteld, gecorrigeerd en gedoopt, daar was nu de Zusterkamer, alwaar zich, God-nog-an-toe, een tiental pleegzusters zaten te recreëren. En om die recreatie niet te storen, zei ik, dat het er héél bijzonder uitzag, waarop alle aanwezigen zich haastten zich te vergasten op deze zoete koek, die ook alleen maar voor mij wrang smaakte.

Toen was ik in de juiste stemming om mijn voorgenomen bezoek aan den tandarts te brengen.

Thans, burgers en burgeressen van Delft, en ook gij ingeschrevenen aan de T.H., wandelt in volle gemoedsrust van Bethel naar St. Hyppolitus, want ik verzeker U, de stoep is ontruimd en de etensresten en leege blikjes en flesschen worden in vuilnisbakken gedeponeed. „Wat met me permissie ook wél soo ordentelijk is”, zou Sjaantje Soetekouw zeggen.

L. L. W. VAN SOEST.

HERINNERINGEN.

Als ik nu, na een loopbaan van grootendeels journalistieke werkzaamheid, terug denk aan mijn Delftschen studententijd van ongeveer 35 jaar geleden, moet ik glimlachen om den durf, waarmede wij in die dagen de pen voerden. Gedichten in den stijl der tachtigers, proza á la Couperus en er was geen onderwerp zoo ingewikkeld, dat wij in het toen pas opgerichte tijdschrift „In den nevel” — wat een kostelijken naam — niet waagden te behandelen.

Ik herinner mij, zelf o.a. een artikel te hebben geschreven over „het determinisme, den vrijen wil en het goede” — excusez du peu — dat nogal stof opwoei. Geheel volgens de dialectische methode, mijnheer, — geen speld was er tusschen te krijgen. Althans dat was mijn heilige overtuiging en dat schenen mijn tegenstanders, de aanhangers van de leer van den vrijen wil ook te meenen. Zedelijke vertoogen en spot waren dan ook hun machtigste wapenen. Er verscheen b.v. in het tijdschrift een alleraardigste schets, waarin de schrijver, thans een eerzaam architect, die zich Jean noemde, zichzelf met een lekker-luie poes vergeleek, en mij met een drukke keffer. Onder mijn bestrijders telde ik ook Is. de Vooys, thans professor en een man van beteekenis, toenmaals nog een pas afgestudeerde ingenieur. Die had van de wijsbegeerte beslist meer studie gemaakt dan ik, doch ik liet mij daardoor niet intimideeren en sloeg dapper van mij af.

Verreweg de meeste studenten waren in dien tijd echte fuifnummers, — ik geloof, dat het thans lang zoo erg niet meer is. Was er een kroegjool in de sociëteit, dan zag na afloop de zaal er uit, alsof zij een bombardement had doorstaan. De glashandel had na zulk een nacht een goeden dag. De meeste, zoo niet alle feestvierenden waren dan meer of minder beschonken. Logerde men dan een mede-student, die in Den Haag woonde en wegens het late uur niet naar huis kon, hetgeen mijzelf wel is overkomen, dan vond den volgenden ochtend een verbolgen hospita dikwijls de minder smakelijke gevolgen.

Men zou oppervlakkig denken, dat het in zulk een tijd min of meer gewaagd moest zijn, onder studenten een geheelonthoudersvereniging op te richten. Toen wij tot die oprichting besloten, waren wij echter niet in het minst bevreesd voor spot of verguizing. En terecht, want al vonden wij aanvankelijk niet veel aanhang, in het algemeen werd onze poging gewaardeerd en had men er respect voor.

Tot de oprichters behoorde ook Theo van der Waerden, het tegenwoordige sociaal-democratische parlamentslid. Die was toen al socialist en een domineerende figuur met, naar hijzelf beweerde, een buitengewoon magnetischen blik. Dit laatste vervulde mij met een geheim ontzag.

Er werd in die dagen nogal geliefhebberd in allerlei occultisme. Zelf nam ik dat niet zoo ernstig en had ik er plezier in, bij spiritistische scances de tafel een beetje te helpen dansen. Er waren er echter, die de meest wonderlijke verhalen deden omtrent occultische proefnemingen. Zoo herinner ik mij een lange, broodmagere sinjo, die beweerde, dat hij enkel door zijn wilskracht er bijna in geslaagd was, zich van den beganen grond te verheffen en dit ook heilig geloofde. Zijn eene been was al van den grond geweest, verzekerde hij, en dit heusch niet bij wijze van mop.

De meesten van mijn studie-genooten heb ik uit het oog verloren, enkele hebben het ver gebracht in de wereld, andere minder ver, sommige zijn ook gestorven en daaronder lieve vrienden, al had ik ze in geen jaren teruggezien, voordat ze heengingen.

P. E. VAN RENESSE.

50

Veelzijdig is de schoonheid van ons stadje. Doorsneden door grachtjes, afgesloten door een enkele oude poort, bezit het nog twee fraaie kerken, waarvan de Nieuwe of St. Ursula-kerk het heerlijk praalgraf van den Vader des Vaderlands in zich bergt. Op vele plekjes krommen zich nog de oude geveltjes, hier zich spiegelen in het grachtwater, daar schuil gaand achter geboomte. Een rijkdom aan schoonheid, waar ieder het genot van deelachtig kan worden, maar die U kunt vinden en zien met dezelfde oogen als van den toerist. En God behoeft U daarvoor! Want wat, lezer, is deze schoonheid, los van den bewoner of bewoonster van huis of hofje. Het onzegbare warmteverschil tusschen het huis met den betaalden bewaarder en dat waar liefde en gevoel voor den eigen haard vermag te spreken.

Zoo ook het huisje, gelegen in het hart van Delft, waarvan U hiernevens de afbeelding vindt. Het is oud en heeft door zijn fraaie begroeiing van varens, groot-hoefblad en andere kruiden een lief en pittoresque aanzien. Maar wat waren die planten, wanneer hen niet elken morgen het lange-tuit-gietertje in de zorgzame handen van haar, die ieder levend schepsel dekt met den mantel der liefde, de noodige levenssappen deed toekomen; diezelfde handen niet met een stukje raffia

de ranke stengels een steun gaven tegen het kunstig houtwerk, of waakten tegen ongedierte? Zong het sijsje zoo fraai, was Moortje's vacht wel zoo glanzend, wanneer niet zij hier woonde? Moge zij lang nog de liefde kunnen geven aan al wat der Schepping is en dit haar tot in lengte van dagen vergolden worden.

R.

OOK WIJ, NA U. (VOOR REUNISTEN).

Ook wij zullen eens zijn als hen, die zich nu ter tijd weder als een sprinkhanenplaag over Delft verspreiden, voor wien het oude stadje weer geheel het décor is, waar tegen zij, nu nog eens, één enkele schoone dag van hun leven zich laten afspelen in al zijn uitersten van overmoedigste levenslust tot de droefste sentimentaliteit.

Ook wij zullen eens zijn als hen, die voor één avond de haard in bezit willen nemen (wij glimlachen erom, nietwaar?) en er slechts toelaten, die in hun studententijd daar het recht toe hadden.

De pelgrimstocht wordt weer ondernomen: even voor Voorburg hebben zij al, heel in de verte, maar toch duidelijk en o zoo zoete herinneringen oproepend, Delft kunnen zien liggen: de torens, en dat plumpe bolwerk van het kapitalisme, de Gist- en Spiritusfabriek. En een half uur later: de trein rijdt langs de Phoenixstraat, en zij zien, door het dichte zomersche gebladerte, de balkonnetjes van de Societeit; even verder naar binnen schemert de gestalte van een bediende in het donker van de voorzaal. De Phoenixstraat, de tuin (vroeger de kegelbaan) Binnenwatersloot en dan marcheeren zij, de hoofden reeds verhit van voorpret, over de hobbelige keien langs de grachten, langs het dierbare Oude Delft en Vrouwe Juttenland, over de Markt, waar Hugo de Groot, het boek in de hand, over hunne hoofden wegstaart naar het Stadhuis.

En wij zullen hen ontvangen, als vele malen te voren, zooals ook in hun tijd de ouderen werden binnengehaald: hartelijk en toeschietelijk, ons verheugende in hun geluk. Zouden wij hen nog niet één dag en één enkele nacht van uitgelaten vreugde gunnen, waaraan de herinnering zuinig bewaard moet worden: vijf lange jaren, om God weet het! ontijdig te worden afgesneden ergens midden in de rimboe of wellicht in de Directiekamer van een groot bedrijf Maar dat is om het even.

Herinneringen ze zijn te teer, om ze reeds vandaag in de kiem te smoren. Laat ze rijpen, begrijp toch dat ze vijf jaren in de geestelijke gevangenis daarbuiten moeten helpen verzachten, begrijp toch, dat ook wij eens, God beter en verhoede het zoo mogelijk! een van hen zullen zijn

Een onder velen Het doet er ook alles niet toe, maar lachen zullen wij, tot ons de adem stukt waarom? Om alles? Om niets? Het bier zal gul vloeien, door hunne en onze keelgaten, maar over hunne hoofden zal de stroom het rijkelijkst zijn. Maar toch blijft er in ons, heel diep verborgen, iets teers, een onbeschrijfelijk gevoel van sympathie en medelijden misschien? Wij weten het niet. Heusch, we zijn niet zoo ruw als we ons voordoen, het zijn alles slechts de uitingen van een jeugd, die weet van na den oorlog te zijn: cynisch, sluw en gevoelloos poseurs zijn er immers altijd.

Zeker, we zullen hen aan de baarden trekken, maar nieuw bier wordt gebracht en heelt alle wonden. En wij drinken met hen, lachen met hen, over hen en zonder hen.

Uit de chaos van belevingen van een dag ontstaan de nieuwe herinneringen.

Uit liederlijkheid geboren.

Maar toch, of misschien liever juist daarom: sterker en dierbaarder dan eenig andere.

DE LAATSTE VIJF CORPSJAREN.

Het is onze bedoeling den reunist een kort overzicht te geven van de gebeurtenissen in het D. S. C. na het vorige Lustrum. Voor jaarlijksche details is geen plaats: zij worden vermeld in het steeds vervolgde Corpsverslag in den Almanak en de Diesrede van den President van den Senaat. Moge de beschouwing van den tegenwoordigen gesteldheid van het Corps den reunist zijn orienteering vergemakkelijken en de geschiedenis der feiten spreken tot het gemoed van hen wien het lot van het Delftsch Studenten Corps nog steeds ter harte gaat.

De voornaamste eigenschappen welke het Corps bezat in het vorige Lustrum waren stijl en zorgeloosheid. En wanneer wij het tegenwoordige Corps beschouwen, dan moet erkend worden, dat de stijl, de oude stijl van een goed feest, de stijl van een karakter-student, vrijwel verdwenen is. Dit gebrek aan stijl is zeer bedenkelijk en het is de vraag of de nu jongste generatie, zonder het goede voorbeeld voor oogen, zelf den juisten weg zal weten in te slaan. Dat de zorgeloosheid verdween is grootendeels een gevolg van de tijdsomstandigheden. In 1928 (en de eerste jaren daarna) leefde men van den hoogen boom. Alles kon en daarvan werd terdege gebruik gemaakt. Na de plotselinge verandering, die straks in ander verband behandeld zal worden, kwam de reactie. Er is een zakelijke geest gekomen in plaats van de nonchalante. Wat natuurlijk geen remedie is voor het gebrek aan stijl.

In de eerste van de vijf jaren, kwam een zekere strooming, die culmineerde in het dispuut-gezelschap „H.U.H.”, tot grooten bloei. Zij werd gepropageerd door meerendeels belezen lieden, die door natuurlijke gaven voor tooneel en literatuur belangrijke posities in Almanak, Spiegel, Tooneel, Vrije Studie, enz. verkregen, waardoor zij de z.g. „intellectueele vereenigingen” beheerschten. Door hun invloed kwamen de uitingen van het Corps in het teeken der artisticeit te staan. De Tooneelvoorstellingen en Almanakken waren van bijzonder goed gehalte. Het feit, dat de intellectueele prestaties gepaard gingen aan een goed gebruik werkte stimulerend op het Corpsleven. Naar alle kanten richtte zich deze groep en door haar sterk wapen: bijtende spot verkreeg zij verwoede bestrijders. Al spoedig trad een andere partij op den voorgrond, n.l. het dispuut eener „ethische” strooming, gevormd door de leden der Vrijzinnig Christelijke Studenten Bond. De Spiegel, maar ook menigmaal de Societeit, was het tooneel waar verwoed gestreden werd. October 1931 zag men de twisten hun maximum bereiken. Daarna verlieten enkele V.C.S.B.-kopstukken Delft en kwam er een einde aan de tegenstelling. Het V.C.S.B.-dispuut werd opgeheven.

Het Corps had intusschen bij deze botsingen zeer welgevaaren. Maar dit veranderde geheel. Op haar beurt studeerde „H.U.H.” af en het Gezelschap veranderde in een Begravenisdispuut. Tegenstellingen in het Corps waren weggenomen en een grove vervlakking bleef dan ook niet uit. Aan één stuk door werd in de Delftsche Schouw geklaagd over gebrek aan belangstelling en algemeene lamtheid over de geheele linie. En juist op dit voor het Corps zoo critieke oogenblik grepen andere krachten in. De maandgelden verminderden aanzienlijk. Terstond was dit te merken aan het kroegbezoek, dat nog slechter werd, toen anderen, die op de Societeit niet meer de oude gezelligheid vonden, uit verveling wegbleven of liever de kleine Delftsche kroegjes met hun bonte bevolking frequenteerden. Een ander verschijnsel deed zich voor: het oudere jaar, dat zich, juist in de bestuurszetels, verrast zag door de crisis, nam veelal de wijk naar den Haag. Hierdoor was het jongere jaar bij wijze van spreken aan zichzelf overgelaten, en dit is wel een van de voornaamste oorzaken voor verschillende gebreken. Want het missen van „goeden stijl” kwam treffend tot uiting in het verlopen van den groentijd. Werd in 1928 vrijwel niet of sporadisch lichamelijk gegroend, langzamerhand werden het slaan, willekeurig rukken en trekken, het scheuren van hemden en meer volkomen nuttelooze gebruiken de voornaamste bestanddeelen van het „donderen”. Dat aan deze zinloze verruwing paal en perk moest worden gesteld, leed geen twijfel. Het was de Senaat de Ranitz, die de vinger op de wonde plek legde. In een Corpsvergadering na de groentijd 1931 werd de motie aangenomen, dat de leden zich in het vervolg van handtastelijkheden zouden onthouden. Het goede resultaat was bij de groentijd 1932 uitstekend te bemerken. Het Corps, dat zich in dit opzicht bij de buitenwereld een slechte naam verworven had, heeft getoond de belangen, die op het spel stonden, volledig te beseffen.

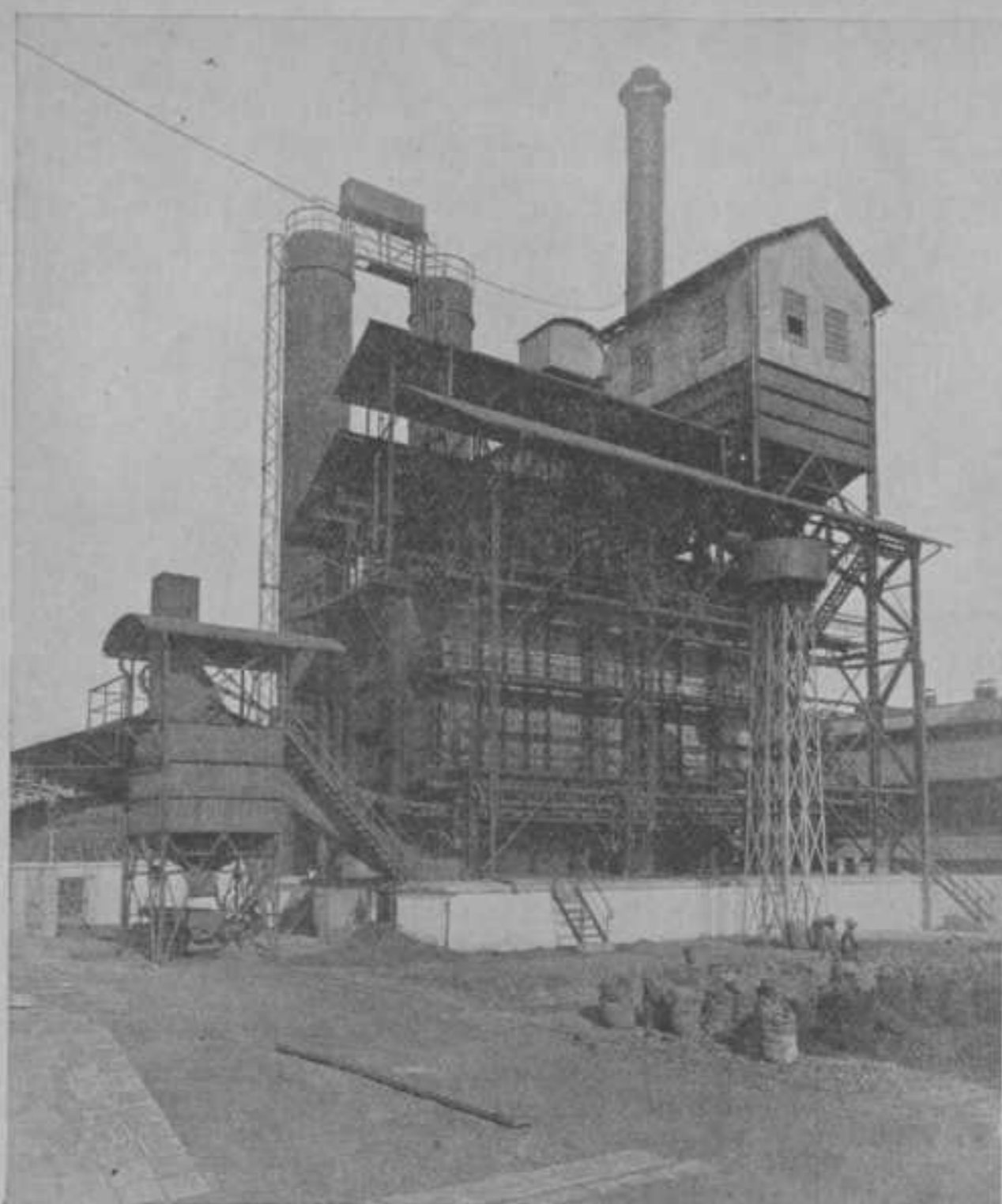
Ook de Corpsfinanciën lieten een joyeus beheer zooals vóór de depressie, niet langer toe. Inplaats van de gebruikelijke vaarjool op den Dies, die op zijn beurt in 1927 de rijjool vervangen had, werd in 1932 een tramjool naar Monster gehouden. De Senaat nam, met zijne Eereleden, plaats in het eerste klasse-rijtuig achter aan den trein. De reis, die onophoudelijk door loskoppelen of prairiebranden werd onderbroken, was tevens de laatste over het traject, daar de rails na afloop niet meer te gebruiken waren en moesten worden verwijderd.

Maar ook de Corpsleden wisten zich aan te passen. Feesten in den Haag, hetgeen vroeger na afloop van diners welhaast mos was, werd geheel uit het programma geschrapt. Men bleef in Delft en de Societeit geraakte weer voller. Het Societeitsbestuur verlaagde de prijzen, vooral die der noodzakelijkste levensbehoeften (bier, jenever en diners). Den laatsten tijd was de opkomst, ongetwijfeld in verband met het naderende Lustrum, goed te noemen.

De invloed van de malaise mag slechts tijdelijk voelbaar geweest zijn, de put, waarin het Corps geraakte na het sterven der beide strijdende disputen was te groot dan dat het slecht-opgevoede jongerejaar het hieruit bevrijden kon. Niet in staat een eigen initiatief te nemen, werden de verschillende stijlen gecontinueerd, wat, het behoef nauwelijks gezegd, tot mislukken gedoemd was. Maar noch de stijl der z.g. bierdrinkers, noch die van „H.U.H.” was na te volgen. Een foutieve interpretatie van de laatste werd aanleiding tot het naar voren komen van uitzonderlijke figuren. Als voornaamste oorzaak van dit verval, noemen wij het gebrek aan prominente personen. Het ouderwetsche type student is verdwenen. De flinkheid, het krachtig optreden, kortom de „kak” is niet meer te vinden.

Maar, al te vaak is in het Delftsch Studenten Corps een verslapping gevolgd door een opbloei, dan dat wij niet op een spoedig herstel zouden mogen vertrouwen.

Op een opvallend verschijnsel der laatste jaren dient nog even de aandacht gevestigd te worden: Vielen vroeger van een bepaald jaar enkelen af, door obscuur worden en door bedanken voor het Corpslidmaatschap, tegenwoordig slinken de jaren binnen zeer korten tijd tot ongeveer op de helft. Wat baat

GASFABRIEK SEMARANG

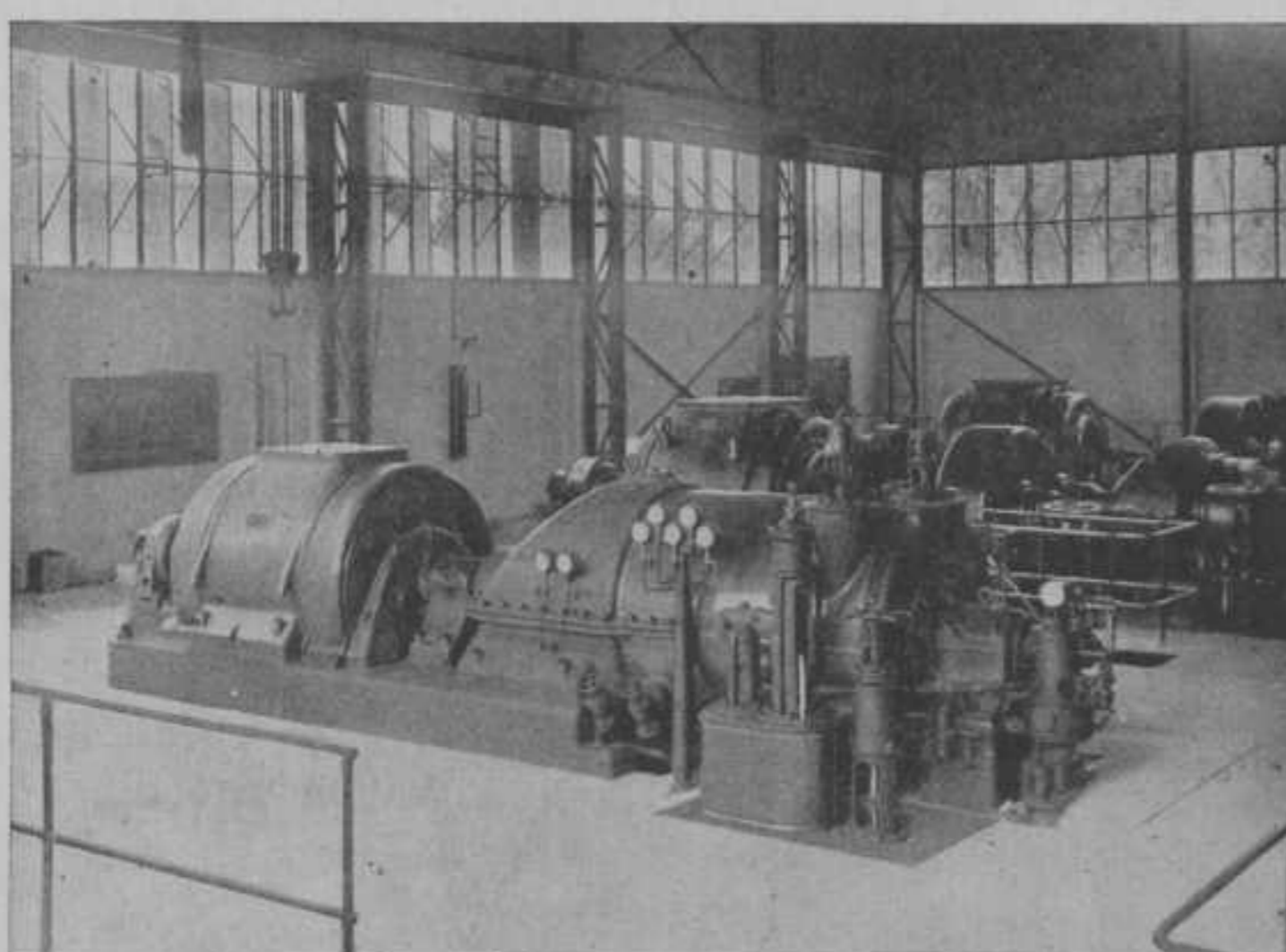
N.V. NEDERLANDSCH-INDISCHE GAS-MAATSCHAPPIJ

GEVESTIGD TE ROTTERDAM
OPGERICHT 10 DECEMBER 1863

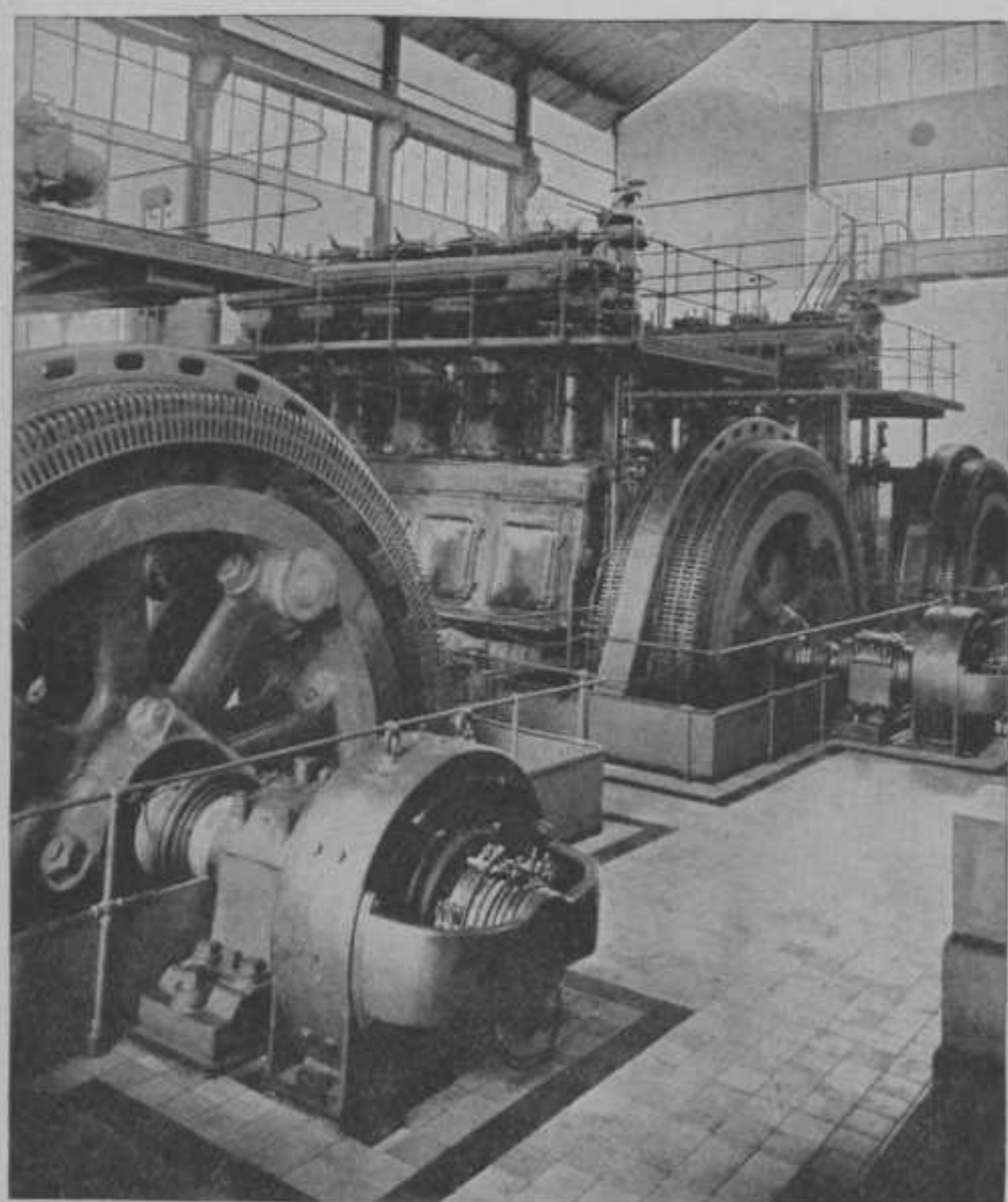
EXPLOITEERT EN HEEFT IN AANBOUW DE NAVOLGENDE GAS- EN ELECTRICITEITBEDRIJVEN

GASBEDRIJVEN

te Batavia	(Java)
Mr.-Cornelis	"
Soerabaia	"
Semarang	"
Buitenzorg	"
Bandoeng	"
Cheribon	"
Medan	(Sumatra)
Paramaribo	(Suriname)
Gorinchem	(Nederland)

ELECTRISCHE CENTRALE PALEMBANG

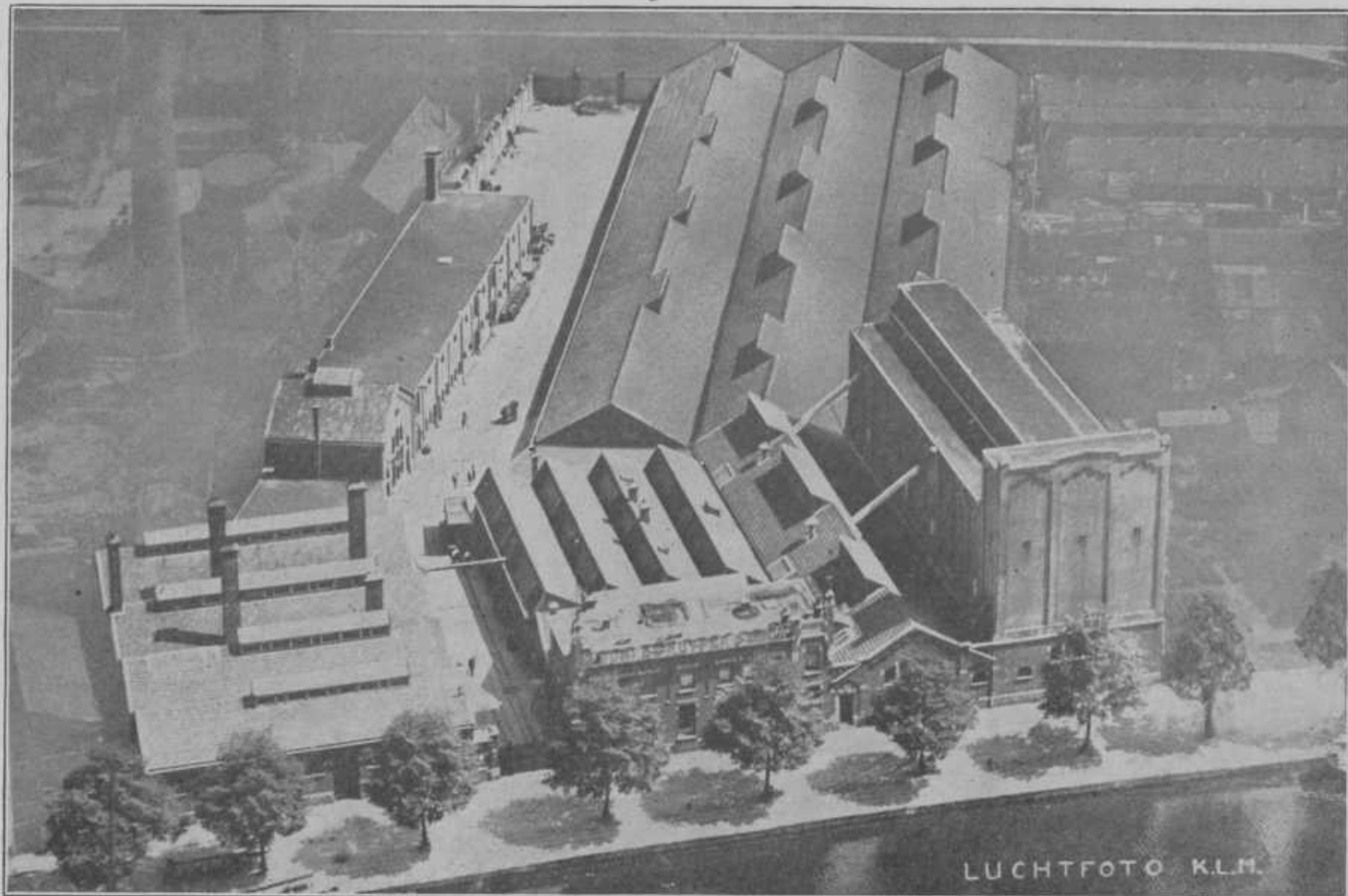

ELECTRISCHE CENTRALE WILLEMSTAD (CURAÇAO)

ELECTRICITEITBEDRIJVEN

te Batavia	(Java)	te Kaban Djahé (Sumatra)
Mr.-Cornelis	"	Palembang "
Tandjong-Priok	"	Telok Betong/
Tangerang	"	Tandjong Karang "
Cheribon	"	Benkoelen "
Djamblang	"	Tjoeroep "
Medan	(Sumatra)	Moeara Aman "
Bindjai	"	Kepahiang "
Belawan-Deli	"	Lahat "
Kampong Baroe	"	Moeara Enim "
Arnhemia	"	Makassar (Celebes)
Tebing Tinggi	"	Soengoeminassa "
Koeta Radja	"	Menado "
Sigli	"	Minahassa
Langsa	"	(in aanbouw) "
Kwala Simpang	"	Willemstad (Curaçao)
Brastagi	"	Paramaribo (Suriname)

JOHS. DE KUYPER & ZOON
ROTTERDAM SCHIEDAM

Anno
1695

DE KUYPER'S
OUDE JENEVER

VOORBURG

LIKEUREN

het als er 120 groenen aankomen, indien daarvan slechts 60 normaal Corpslid blijven tot zij afstudeeren of sjeezen? Behalve het groote aantal lieden, die nog slechts in naam Corpslid zijn, bedraagt het aantal studeerenden aan de T.H., die één of twee jaar lid van het D. S. C. geweest zijn, thans 150. Of dit verschijnsel te wijten is aan een achteruitgang in het gehalte van de candidaat-leden door een te ver doorgevoerde propaganda zullen wij hier in het midden laten; aan een te sterk opgevoerde selectie kan het zeker niet liggen, daar het „grijpen” van het eerste jaar den laatsten tijd nog slechts slapjes geschiedt.

Op 22 September vierde de Technische Hoogeschool haar vijf-en-twintig jarig jubileum. Ter gelegenheid hiervan bood het Corps een geschilderd portret van Dr. Lely aan. Des avonds werd een serenade gebracht aan de feestvierende professoren in de Doelen, waarna met een officieele kroegjool op de Societeit Phoenix, vele hoogleeraren en gasten, waaronder Z.K.H. Prins Hendrik, de feesten tot laat in den nacht voortzetten.

De nieuwe studieregeling, welke 16 Mei 1930 werd afgekondigd, veroorzaakte groote vreugde. Op de kroegjool, dien avond gehouden, voerden vele professoren het woord. Toch heeft de regeling, waarbij het mogelijk werd voor de propedeutische examens voor of na de Zomervacantie examen te doen door verkeerd gebruik niet die voordeelen afgeworpen, welke velen zich er van hadden voorgesteld. In de praktijk kwam het er n.l. op neer, dat de examens werden uitgesteld tot September, omdat men in Mei nog niet klaar was. Dat de groentijd leed onder de afwezigheid van het jongere jaar, spreekt van zelf. Daarom moet als een verheugend feit worden genoteerd, dat de vele eerstejaars, die zich dit jaar opgaven voor het examen, en slaagden, in deze verkeerde gang van zaken een goede omkeer hebben gebracht.

Tot een der jaarlijksche festiviteiten, die steeds meer liefhebbers trekken, behoort het bezoek aan de lustra in andere steden. Het veelvuldig bijeenkomen der Algemeene Senaten Vergadering en de inter-academiale wedstrijden hebben gezorgd voor een goed contact tusschen de bevriende Corpora. Zoo ontstond het probleem van de huisvesting, dat werd opgelost door het huren van leegstaande huizen door de Senaten, waar ieder Corpslid voor een minimum bedrag den nacht kon doorbrengen. De gezelligheid van een lustrum wordt ongetwijfeld door het bestaan van deze huizen vergroot. Sedert 1929 (het Groningsche lustrum) bestaat bovendien de gewoonte dat de Delftsche Senaat de leden op den dag zijner receptie aan een lunch vereenigt, waardoor op den ganschen dag een onmiskenbaar Delftsch stempel gedrukt wordt.

Afgezien van de bovengenoemde wijzigingen in de mentaliteit der leden onderging het leven in de *Societeit Phoenix* weinig veranderingen. Nog steeds worden de jaarlijksche feesten op traditioneele wijze gevierd: nog steeds dient Wouter met Tokayer doordrenkte mosselenbegeerten aan, nog steeds trachten eerste-jaars clubs hun eigen wankel installatietoren te bouwen, nog steeds probeeren drommen Delftsche kleuters den president van den Senaat in zijn Sint-Nicolaasbaard te klimmen, nog steeds zijn er leden die denken dat zij op wijn- en boekenverloting hun voordeel kunnen doen, nog steeds wordt het eerste-jaars tooneel in appelen en tomaten gesmoord, en nog steeds hecht het oudste eereid van het Bestuur jaarlijks op den Dies zijn krans in de klauwen der vogel Phoenix.

Slechts één jaarlijksch evenement kon zich niet handhaven: het bridge-, skat- en écarté-concours, na eenige malen in de benedenzalen vrijwel vermoord te zijn, kan zijn nog slechts kwijnend bestaan alleen op de leeszaal voortslepen.

Sinds het vorige lustrum werden de prijzen vele malen verlaagd. Desondanks, en ondanks groote reparatiën aan het gebouw en de aanschaffing van een electriche koelinstallatie (de klachten der bierfijnproevers zijn sedert verstomd!) staat de Societeit er uitnemend voor, en zal ongetwijfeld aan de moeilijkheden der komende jaren het hoofd weten te bieden. In 1932 bleek het geruimen tijd niet mogelijk de zeven commissariszetels alle te bezetten, bij gebrek aan geschikte candidaten. De nadeelen van een onvoltallig kroegbestuur waren, vooral wat betreft zijn taak van „orde en vertegenwoordiging”, duidelijk te merken, en een herhaling van dit verschijnsel moet dan ook als een ernstig gevaar voor het societeitsleven beschouwd worden.

Aan een teveel van feesten met meisjes, iets waar vóór 1928 bij vele ouderen grooten vrees voor bestond, heeft de Societeit zich in de afgelopen jaren niet te buiten gegaan. Slechts met enkele lustra van corpsvereenigingen werden bals georganiseerd, en in 1932 werd het Tooneelbal, in Stads Doelen ontijdig door de politie afgebroken, hier voortgezet. Begrijpelijkerwijs waren tallooze Societeitsbezoekers bijzonder ontstemd, dat 's nachts te vier uur een feestelijke horde, met Pali voorop, hen uit hun stoelen kwam verdrijven, om in de benedenzalen een bal te improviseren. Hoe terecht deze ontstemming ook was, zij moest wijken in het belang van het feest, dat, om één uur begonnen, door de autoriteiten reeds om vier uur gesloten werd.

In het societeitspersoneel kwam weinig verandering. De reunisten zullen dezelfde oude getrouwen als in 1928 kunnen begroeten. Ook Frans de Groot en Jan Wemmers zijn er nog, thans reeds 43 jaren in dienst der Societeit. In 1930, ter gelegenheid van hun 40-jarig jubileum, onder enorme belangstelling, ook van oud-leden, gevierd, werden zij met de bronzen medaille verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau begiftigd. Niericker, de voor de eigenaardigheden onzer administratie onmisbare kracht — de mislukking van de nieuwe telmachine bewees dat wel duidelijk — zal tijdens het lustrum jubileeren: 30 jaren lang was hij trouw op zijn post.

In de functie van Corpsspedel zal men echter niet meer den ouden Jan Schipper aantreffen. In het na-jaar van 1929 dwongen familieomstandigheden hem het ambt vaarwel te zeggen, dat hij ruim 30 jaar met zooveel toewijding vervuld had. Doch de Senaat ondervindt nog steeds, dat het D. S. C. zijn volle belangstelling bleef behouden. In zijn plaats werd Johan de Munck tot Corpsspedel benoemd.

Van de wederwaardigheden der Corpsvereenigingen vallen weinige buiten de door de traditie geheiligde sleur van jaarlijksche uitvoeringen, lezingen, wedstrijden, e.d.

„Vrije Studie” organiseerde behalve tallooze lezingen van het uitstekende gehalte, welke dit gezelschap

sinds jaren kenmerken, eenige voordrachtavonden van mevrouw Charlotte Köhler. De groote bijval welke zij vonden bewijst, dat zoowel de leden, als de op „Vrije Studie” avonden gelukkig nog steeds zeer talrijke Delftsche ingezetenen, de nieuw ingeslagen richting zeer toejuichen. Anders ging het met de vertooningen van Liga-films. Bestond hiervoor aanvankelijk enorme belangstelling, na enkele jaren bleek de Liga niet meer in staat de smaak te bevredigen, zoodat deze vertooningen in 1931 gestaakt werden.

Twee malen traden in een „Debating”-vergadering Corpsleden als inleider op, beide malen over interne Corpstoestanden. In Januari 1930 verdedigde de heer A. F. de Booy o.m. de stelling: „Bepalend voor de Corpsgeest is de Societeitsgeest, is de bieromzet der Societeit Phoenix”, naar aanleiding waarvan een zeer levendige gedachtenwisseling over de waarde van het Societeitsleven plaats vond. Een jaar later verdedigden een vijftal van de meest vooraanstaande leden van de reeds eerder genoemde stroomingen hunne inzichten omtrent den voor een gezond Corpsleven meest wenschelijken stijl. Beide vergaderingen, het behoeft nauwelijks betoog, werden door honderden leden bijgewoond, en hadden tengevolge, dat nog weken daarna men zich allerwege in Corpstoestanden verdiepte. Hoe vruchteloos dergelijke gesprekken vaak ook zijn mochten, „Debating” gaf tenminste den stoot tot eenige opleving van geestelijke activiteit in het Corps.

Het muziekgezelschap „Apollo” zette zijn goede traditie van jaarlijksche concerten, zoo voor orkest als voor kamermuziek, op dezelfde wijze voort, doch meende in 1931 voor zijn bals de goede stad Delft te moeten verlaten. Reeds twee malen organiseerde het, na zijn groote concert in Stads Doelen, een soirée in de Witte Brug te Scheveningen, hetgeen de nu reeds merkbare, en ons inziens betreurenswaardige, voorkeur van de jongerejaars voor bals buiten Delft ten gevolge had.

Ook „Tooneel” bleef zijn leden ouder gewoonte vergasten op uitvoeringen, welker welslagen grootendeels aan het enthousiasme van het genoemde intellectueelen-dispuut te danken was. Bovendien werd in 1931, ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het gezelschap, door de eere-leden van het Bestuur een cabaret opgevoerd, tijdens een officieele kroegjool in de Societeit. Op meesterlijke wijze wisten de eereleden in de meest verscheiden creaties de stampvolle zalen te boeien, waardoor dit z.g. Honorairen-Cabaret het hoogtepunt van het Tooneel-lustrum werd.

Van de verrichtingen der Sportverenigingen valt weinig bijzonders te vermelden. Allen beijverden zich, elk op hun gebied, om het beste te praesteeren; soms met meer, soms met minder succes, nu eens onderleiding van slappe, dan weer van energieke besturen. Vele interacademiale wedstrijden werden gewonnen, talloze bekens en prijzen werden voor Delft veroverd, slechts die ééne veelbegeerde overwinning bleef uit: de Varsity.

De sportveldenquaestie, die jarenlang in de Troonrede van iederen nieuwen Senaat voorkwam, werd door den Senaat-de Ranitz eindelijk aangepakt. Na de bestudeering van talloze plannen bleek helaas, dat ook de meest simpele accomodatie voor rugby-, voetbal-, hockey- en athletiek-beoefening in de buurt van Delft verre boven de financieele draagkracht van het Corps zou gaan, en dat subsidie van overheidswege in dezen onontbeerlijk was. Daarop werd de „Stichting Het Delftsche Studenten Sportveld” opgericht, waartoe ook de Delftsche Studenten Bond, de D.V.S.V., e.a. medewerkten. Hoewel door deze coöperatie de zelfstandigheid der corps-sportverenigingen bedreigd werd, scheen de kans op succes daardoor vergroot te worden. De tijdsomstandigheden waren (en zijn) echter nog van dien aard, dat van uitvoering der plannen niets kon komen; zoodat de 1800 ingeschrevenen aan deze Hoogeschool nog steeds op den Haag zijn aangewezen voor de beoefening van deze takken van sport.

In 1932 werd de lange rij van Corpsverenigingen vermeerderd met de Delftsche Studenten Aero-club, welke het jaar tevoren door eenige enthousiaste jongere-jaars was opgericht. Reeds onmiddellijk bleek welk een liefhebberij er in het Corps voor het sportvliegen bestond; velen gaven zich op, en al spoedig behaalden enkelen op Waalhaven hun vliegbrevet. Ook waren er velen, die zich sterk gingen interesseeren voor het bouwen en besturen van zweefvliegtuigen; van het toestel, dat door de club werd aangeschaft, werd wekelijks druk gebruik gemaakt boven de Iepenburghsche weilanden. Zonder twijfel is het initiatief van de jonge oprichters spoedig beloond: de Aeroclub is thans zeker een van de bloeiendste corpsverenigingen en dat ondanks de vele tegenspoeden, die zij in haar korte bestaan moest onder- vinden.

Voorts werd de Delftsche Studenten Weerbaarheid wederopgericht. Deze eertijds zeer aanzienlijke corpsvereniging had tijdens den oorlog opgehouden als zoodanig te bestaan, en leefde nog slechts voort onder de Gothiekdrinkers. Na de interacademiale schietwedstrijden te Utrecht, waar Delft voor het eerst na lange jaren weer uitkwam met een korps, bleek er echter zooveel animo voor het schieten te bestaan, dat de Gothiekdrinkers besloten de Weerbaarheid wederom in haar ouden vorm op te richten, hetgeen op 3 November 1932 onder groote belangstelling geschiedde.

Behalve de reeds genoemde disputen, welke grooten invloed op het corpsleven hadden, ging het leven der oude gezelschappen rustig zijn gang. Weliswaar met ups and downs, soms bijna tot overlijdens toe, maar de meeste reunisten zullen zich tijdens het lustrum weer in hun oude dispuut thuis kunnen gevoelen. Enkele kleinere disputen werden opgericht, met tot pied-à-terre de genoegelijke Delftsche kroegjes als het Klompje, de Boterbrug, e.a., doch wisten zich niet in de jongere generaties voort te planten.

Moge deze korte opsomming van de verschijnselen en feiten der laatste vijf jaren, hoe subjectief ook weergegeven, den lustrumganger eenig idee gegeven hebben van den toestand van het Corps waar- mede zij enkele dagen feest komen vieren.

M. C. BRAAT.
H. HISSINK.

Etoile du Nord, 24 Juni,
ter hoogte van Delft.

DUBBEL TRIOLET.

In 't Oude Delft, waar ik ben langs gegaan
Zie ik mezelf, als vroeger, in een spiegel.
Ik sluit mijn oogen om erin te spugen
En denk: nu komen kringen, dáár vandaan —
In 't oude Delft, — waar ik ben langs gegaan,
Rimplend het slijm, dat in steeds wijder bogen
Wijkt, kaatst en breekt — en angst spalkt mij de oogen:
In 't oude Delft, waar ik ben langs gegaan
Zie ik mezelf als vroeger in een spiegel.

In 't oude Delft, waar ik ben langs gegaan
Zie ik mezelf, als vroeger. (In den spiegel).
Van buiten lokt een enivrant gegiechel
Tot iets als liefde op de korte baan
In 't oude Delft. — Wáár ik ben langs gegaan
Heb ik die Muzen en mezelf bedrogen,
Lust in de kiem — op het papier gespogen.
In 't oude Delft, waar ik ben langs gegaan
Zie ik mezelf, als vroeger — in „De Spiegel”.

RUPSRIJM.

De Oude Delft, de Provinciale Vaart
Zijn mij niet even lief. — Hier naar der wijzen aard
Schrijden gestalten krom, geschoeid, gedekt; —
Dáár zwiert men breedgeschoft en zwaargenekt
Naakt, (slechts het zitvlak dekkens waard?) behaard
Langs vest en vliet en kropt zijn beste bloed.
Oude Student! Drink, praat, verloeder aan den haard!
Delf daar Uw praalgraf, 't is Uw hoogste goed.
Naar Laga, Provinciaal! Word bruin en krijg een staart,
Eet pap, blijf kind, dan doe je wat je moet.
Gij zijt mij minder lief, want gij dorst naar Uw aard.
De Oude Delft. De Provinciale vaart.

O. MOHR.

DELFT IN 'T VOORJAAR.

De oude Reunist spreekt:

Beschenen door de lenteson,
Mysterieus overwelfd,
Liggen de witte bruggetjes
Langs 't sierlijk Oude Delft.

Twee torens op de Groote Markt,
Een statig carillon,
En 't stille beeld van Huig de Groot
In 't midden in de zon.

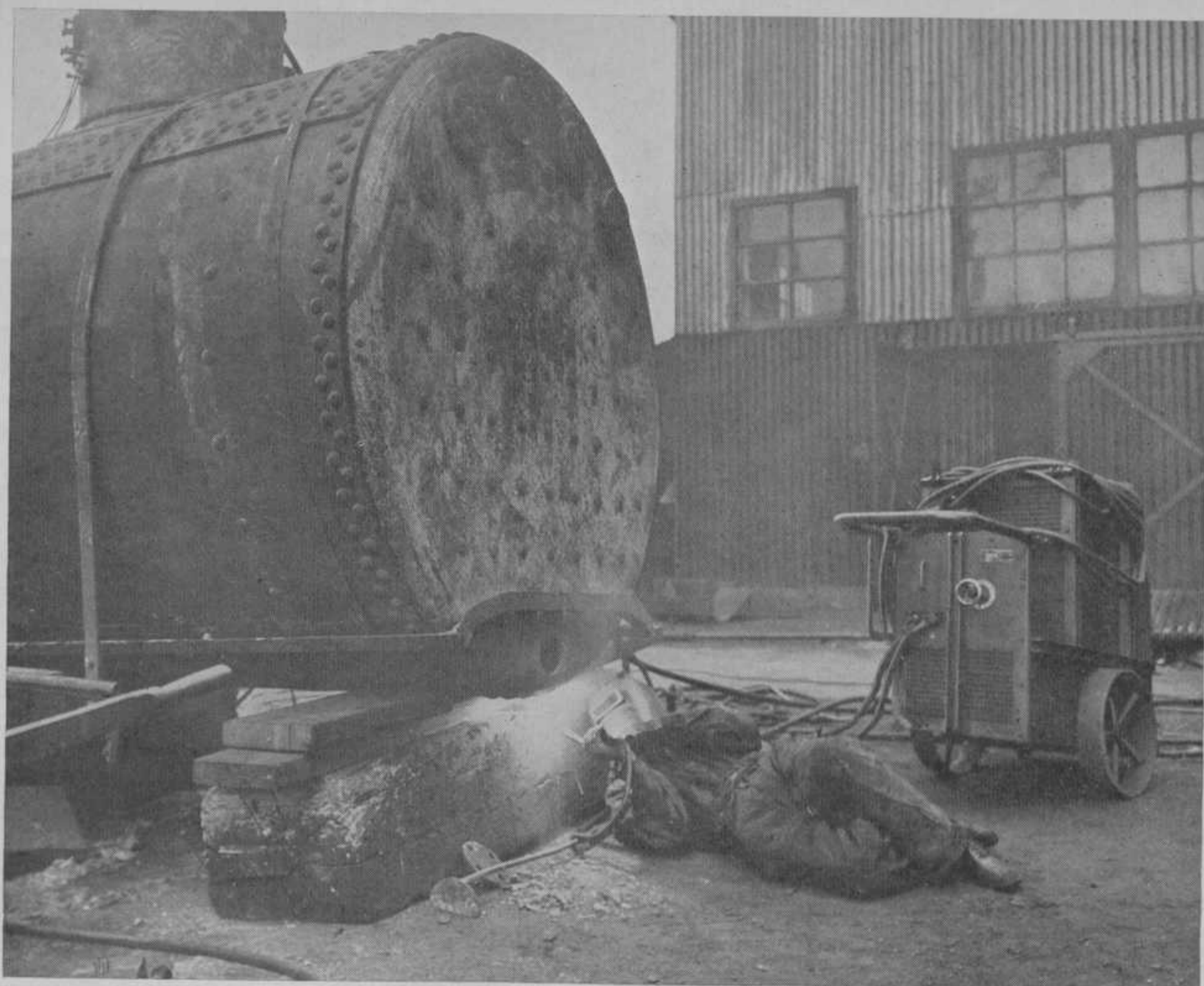
Dat raam, zoo vol herinnering,
Waaraan ik menigmaal
Als 'k 's avonds over 't brugje ging,
In een geheime taal

De liefste heb een groet gebracht. —
Hoe 't al verand'ren kan:
Ik vond een ander lonkend oog
En zij een and'ren man.

Nu ben ik oud en stram en grijs
Maar wat mij 't hart verblijdt,
Dat is de welbekende wijs
Van 't lied van vroeger tijd.

Delft van mijn sprankelende jeugd!
Oude studentenstad!
Hoe heb ik, door de jaren heen,
U blijvend lief gehad!

JAN VAN ROSSEM

ONDEROPLOSSCHEN VAN EEN LEKKEN KLINKNAAD

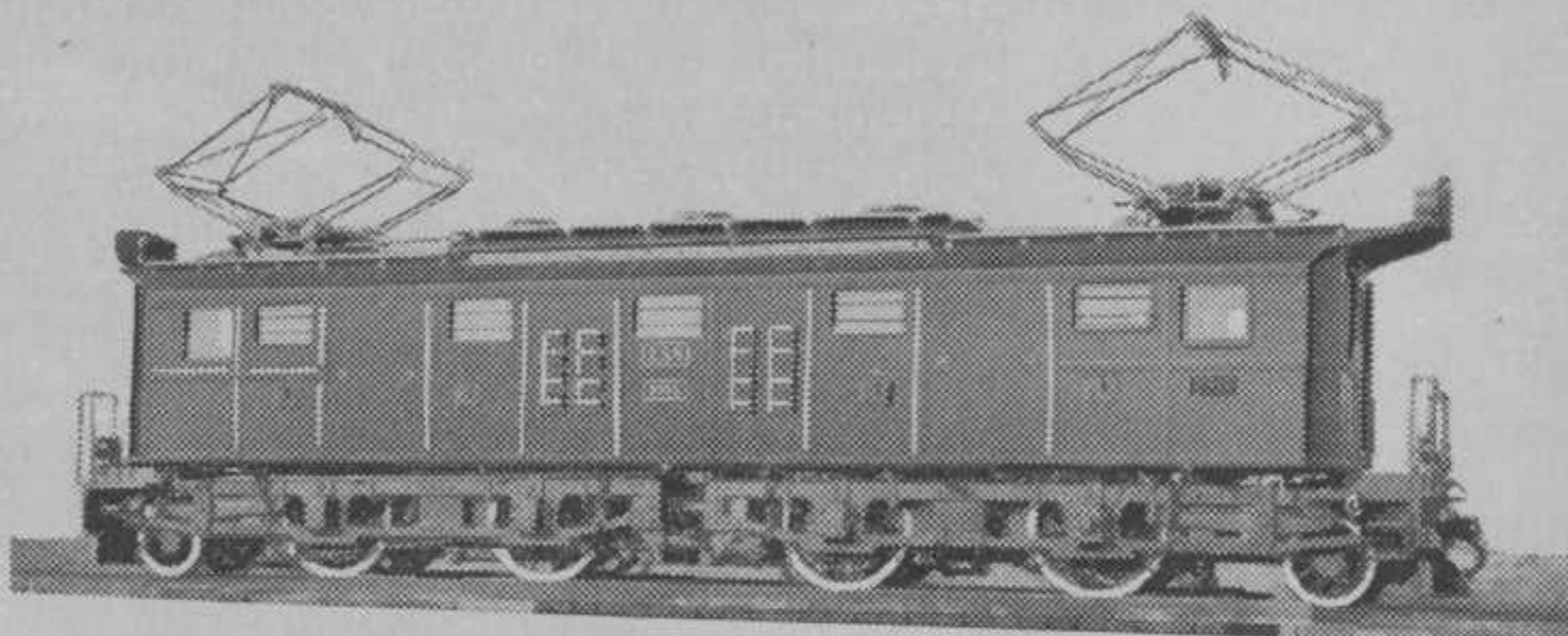
De **AFDEELING INDUSTRIE** der N. V.
PHILIPS' GLOEILAMPENFABRIEKEN

levert de volgende artikelen voor technische en industriele doeleinden:

- Gelijkrichters voor alle spanningen en voor stroomsterkten tot 200 A voor het laden van accumulatoren, het bekrachtigen van magneten, het voeden van cinema-booglampen, de stroomvoorzieningen van telefoon-, telegraaf- en seininstallaties, enz.;
- Condensatoren voor het verbeteren van den arbeidsfactor in elektrische installaties;
- Laschapparaten voor het booglasschen met gelijkstroom (17 – 200 A);
- Transformatoren voor verschillende doeleinden;
- Spanningsveiligheden, ter bescherming van zwakstroom- en sterkstroominstallaties tegen overspanningen;
- Diode- en trioderegelaars voor het verkrijgen van constante spanning;
- Toestellen voor plantenbestraling met Neonlicht;
- Fotoelectrische versterkers in verbinding met relais en telwerken voor contrôle en beveiliging met behulp van lichtbundel en fotocel;
- Versterkers voor muziek en het gesproken woord.

N.V. PHILIPS' GLOEILAMPENFABRIEKEN, AFD. INDUSTRIE

HEEMAF

Een der 6 elektrische locomotieven 1200 pk. voor Ned. Indië.

Verkeerssein.

&

HET

Telefoontoestel voor de
Nederlandsche Posterijen.

Vijf-wagentrein met complete elektrische Heemaf-uitrusting;
1800 pk.

MODERNE VERKEER

OSCAR OSWALD RAUSCH.

Ben infantiel verschijnsel, dat zijn oorzaak vindt in nog niet volgroeide romantiek: de vrees te vondeling gelegd te zijn, beheerscht gedurende een individueele tijdsduur ieder kinderleven. Maar naast de vrees treedt — hoe ondankbaar! — een stil verlangen op den voorgrond naar roemruchtige ouders, ouders, die in kinderoogen de meest benijdenswaardige posities bekleeden. Graven, baronnen of een enkele keer koningen, die in droompaleizen wonen (dit zoo gauw zij de tegenstelling arm—rijk hebben opgemerkt); agenten en koetsiers, generaals en conducteurs (deze leveren het hoogehoed- en uniform-complex), goochelaars en clowns (bevredigen in zekere mate de nog ongebreidelde phantasie) en verder alle circusartisten, kermisklanten, Indianen, tropen bewoners, grootwildjagers en sebatoren. En zit er nu zooveel verkeers in deze stille aanbidding? Och kom, het heeft ons toch allen te pakken! *Iets* van de blanke onschuld, die bij deze intense verlangens behoort, is nog in ieder overgebleven. Wij *slikken* nog af en toe een zoetig-Duitsch filmpje, als het meisje maar heel lief is en wij na afloop geen critiek behoeven te leveren, wij *lezen* nog Selma Lagerlöf en de Hagenaars Borel. Grijze ingenieurs, cynisch geworden door den omgang met hun zoon, staan stil voor een affiche van Madame Butterfly, lieden, die zich zelf verantwoordelijk achten voor het juiste bestuur van den Staat, lezen de Pittigrilli's van hun dochter. Het valt niet te ontkennen, dat het terzijde schuiven van de romantiek een van de misselijkste eigenschappen is, waarop wij somtijds prat willen gaan. En daarom schromen wij ons niet met vaste hand te kloppen op de deur van Oscar Oswald Rausch' woonwagen, ten einde een stille wensch sinds de schoolbanken, nl. alles te weten omtrent dezen man, in vervulling te doen gaan.

Een vol, mannelijk geluid roept ons toe binnen te komen. Aan een tafel, vlak bij het groezelige venstertje zit de heer Rausch. Twee bruin-groene oogen staan helder in het tamelijk groote hoofd. Dikke wallen en een bleeke huidskleur duiden op een overvloedig gebruik. Het hooge voorhoofd rimpelt even, dan wijst hij met een joviaal gebaar naar de tuinstoel tegenover hem.

„Van de Spiegel” wijzen wij op onszelf, „voor een interview. De voorstellingen van uw circus vinden juist plaats tijdens het Lustrum van het Corps. U kunt dus van studentenzijde groote belangstelling verwachten. De Hoofdredacteur stuurde ons om iets over U te schrijven en U begrijpt wel

veel reclame in de Spiegel de Hoofdredacteur zit graag loge en wij gewoen redacteurs”

„Ca s'arrange” hij laat een verrukkelijke lach hooren, muzikaal en toch beschaafd. Een kruik Bols wordt te voorschijn gehaald. Groote sigaren laten zich gewillig van de uiterste punt ontdoen en worden behoedzaam aangestoken. Het gesprek begint. Terwijl hij voorzichtig de dikke rookwolken uitblaast, vertelt directeur Rausch ons van zijn bewogen leven. Hoe hij, geboortig uit Appingedam, reeds vroeg de handen uit de mouw moest steken, en, niet weerstand kunnende bieden aan de voor hem, gevoelige man, zoo aantrekkelijke sfeer van een circus, meeging met een rondtrekkend paardenspel. In kleurrijke bewoor-

dingen schilderde hij ons steeds levendiger zijn promotie van 3de stalknecht tot 2de pisteknecht. En daarna hoe hij aan vele nummers medewerkte totdat — hoe watertanden wij bij dit record van romantiek — hij in het huwelijk trad met de dochter van zijn spullebaas, die nu (en hij streek nadenkend over zijn snor) reeds veertien, neen, ik ben mis, zestien, neen toch, al veertien jaar onder de aarde lag Hij vertelde met vuur van de ontsnapte tijger, die hij met één slag (de kruik viel om en een aap schoot onder het bed te voorschijn om de laatste druppels op te drinken), die hij met één slag met de gloeiende pook weer in de kooi wist te drijven. Hij vertelde van koorddanseressen, die op 30 M. hoogen draad dansten, van paarden, die tot honderd telden en clowns, die een half uur wisten te boeien. Maar er is iets schichtigs in zijn oogen gekomen. Zijn gebaren zijn zenuwachtig, hij begint een nieuw verhaal vóórdat het oude uit is. Al twee keer heeft hij iets uit de leege kruik probeeren te schenken. Ik bemerk terstond wat hem hindert. „Directeur Rausch,” zeg ik op ernstigen toon en kijk hem vast in de oogen, „vertel mij het groote, het opwindende, het verschrikkelijke van uw beroep, dat wat U aan nog niemand verteld hebt, maar waar gij altijd en altijd weer aan denkt. Door het mij te vertellen, zult gij rust vinden. Door het mij verder te laten vertellen, zult gij U gelukkig voelen.”

Er was een oogenblik van groot vertrouwen tusschen ons. Hij stak mij de handen toe. Het waren drie vingers. „Leeuwen” knikte hij. „Weet gij, dat dit de zevende keer in mijn leven is, dat ik de wil van een ander doe?”, en hij legde een knoop naast de zes aan het einde van zijn zweep (Een zelfde atavistische triomfnotatie als het kerven bij Laga).

Toen stond hij op en sloeg met beide handen op het roode vest. „Maar niet hier!” In de donkere hoek van een stil kroegje zal ik je het geheim van mijn leven vertellen.”

Het was donkerder geworden. De lantaarnopsteker kwam voorbij, stapte af aan het einde van de Boterbrug, trok aan het kettinkje, zocht met zijn linkervoet de step, hinkte enkele passen de Hippolitusbuurt op en reed verder. Over het O.D. rommelde een bus. De torenklok liet tien sombere slagen over Delft rollen. Het was weer alles als van ouds, de zachte geluiden, af en toe de rinkelende fietsbel, de rissen giechelende meisjes in de verte, het volle kruikje vlak onder het bereik van de rechterhand. Wij bestelden ons dieper in de linnen ligstoel en richtten de oogen naar den heer Rausch, die, ook onder invloed van de vredige stilte, zwijgend rookte.

„Uw leven,” herinnerden wij terloops.

„Juist,” zeide de directeur en nam een slok bier, „mijn gelofte Welnu Voorvallen, die je bijblijven, och, die hebben wij zooveel. Geheugen, daar komt het bij ons op aan, weet je. Voor een nummer moet je alle details onthouden, anders kan je wel uitscheiden maar dat voel je als de organisatie niet klopt, wanneer er iets is vergeten of een onderdeel hoe klein ook verwaarloosd, dan lukt het niet en kan je de boel weer inpakken. En te gauw weer vertrekken is altijd een strop neen er zijn veel dingen, die ons door het hoofd woelen, en ieder artist heeft andere en de mijne jonge

vriend, je moet het leven nog door . . . kies nooit een beroep, dat je van stad tot stad brengt, blijf waar je het goed hebt . . . Luister. We waren hier in Delft. Vroeger mocht hier nog een circus komen . . . De oude burgemeester zat vooraan op de eerste rang. Ik weet het nog goed. We waren aan het nummer vóór de pauze. Vrije dressuur. Goed paard, Hannoveriaan, maar daar gaat het nu niet om. Ik had juist een toer gedaan, niet bijzonder moeilijk, maar aantrekkelijk voor het publiek, toen er ergens hoog op de tribune werd geklapt, niet plichtmatig, dat hoor je gauw, maar enthousiast, iemand, die er *in* was, en meteen valt een tulp voor mijn voeten. Ik kijk naar boven en zie een stralend gelaat, kloek en verstandig, maar stralend, begrijp je, stralend van bewondering voor mijn dressuur. Ik stak de tulp in mijn knoopsgat en boog. En telkens weer straalde zij als ik in de piste kwam en de laatste keer wierp zij nog een tulp.

„Hoe machtig romantisch,” vielen wij in, „en de volgende dag . . .” „Er was geen volgenden dag,” zei hij bijna ruw, „de volgende dag stonden wij in Monster, en nooit . . . nooit heb ik dat stralende gezicht weer teruggezien. Wel droomde ik van haar en 's morgens tijdens de oefeningen, dan oefende ik alléén voor háár, dan zat zij op de tribune en klapte weer en er vielen weer tulpen. Soms praatte ik met haar wanneer we alleen in de tent waren, want de anderen wisten het wel, dat er iets was wat mij obsedeerde, maar ze mochten niets weten, niets . . . en nu zijt gij gekomen, jonge vriend, en U, die ik heelemaal niet ken, heb ik alles verteld . . .”

„Daaraan deedt gij goed,” verzekerden wij en zetten een streep onder onze notities. „Maar een goed verteller heeft een dorstige keel. Drinken wij nog een bier.”

De juffrouw kwam aansloffen. „Nog een kruikje, mijnheer?” „Ja graag, en ook mijnheer dáár.” Zij wendde zich tot den heer Rausch, „wilt U licht of donker?” Rausch had een versche sigaar in de hand en stak een lucifer aan, „licht graag”, antwoordde hij heesch. Het was wonderlijk. De sigaar viel in twee stukken op de grond. De lucifer vloog op het tafeltje en bleef op het kleedje liggen. „U steekt de boel nog in brand. O jakkes, hebt U maar drie vingers? Dan bent U zeker van een circus of zoo.”

Ik bood Rausch een van mijn voortreffelijke sigaren aan. Kon het zijn, dat hij bleek was? „Slecht bier”, zei hij toen de juffrouw weg was, „laten we opstappen. Of misschien niet slecht, maar ik ben Duitsch bier gewend.” Wij gingen.

Op de Binnenwatersloot zat een heel gezelschap. Het was hier, dat de heer Rausch wederom bewees een voortreffelijk verteller te zijn. Na eenige terechtwijzingen van den waard gelukte het ons een kruikje te bemachtigen. En vreemd, *dit* bier smaakte hem wel. De derdejaars, die achterin zaten te domineeren, legden de steenen weg en schoven bij. Rausch vertelde van zijn apendressuur. „Hoe hij in Bremen, nu ongeveer een twintig jaar geleden een beest van een aap zoover bracht . . .”

Maar ik dacht na over dezen man. Volkomen beheerscht vertelde hij zijn verhalen, de pointe bewarend totdat de spanning ondragelijk werd. Zou de bekentenis hem geholpen hebben . . . ? Plotseling stond hij op. „Morgen om acht uur repeteeren we het hoofdnummer,” zeide hij met een gebaar van een koning.

Wij brachten hem weg. Op het trapje van zijn wagen gaf hij ons de hand. „Het was de mooiste avond van mijn leven,” gaf hij toe op onze onbescheiden vraag, „want voor het eerst deed ik de bekentenis . . . en ook voor het eerst . . . zag ik . . . haar . . . (wij geloofden onze ooren niet) . . . de juffrouw uit het eerste kroegje . . .”

De volle maan scheen op de markt. De groote keien blonken in het witte licht. Hoog verhief zich de toren, als een immens doodskleed, opgehangen aan den hemel. *) Wij loopen langs het stadhuis, langs de Cameretten naar het Oude Delft. Twee agenten groeten ons. Op de Standvastigheid gaan de lichten uit. Op de leuning van de brug bij de Peperstraat zitten twee jaargenooten. „Wat doen jullie in Godsnaam?”

„Zitten.”

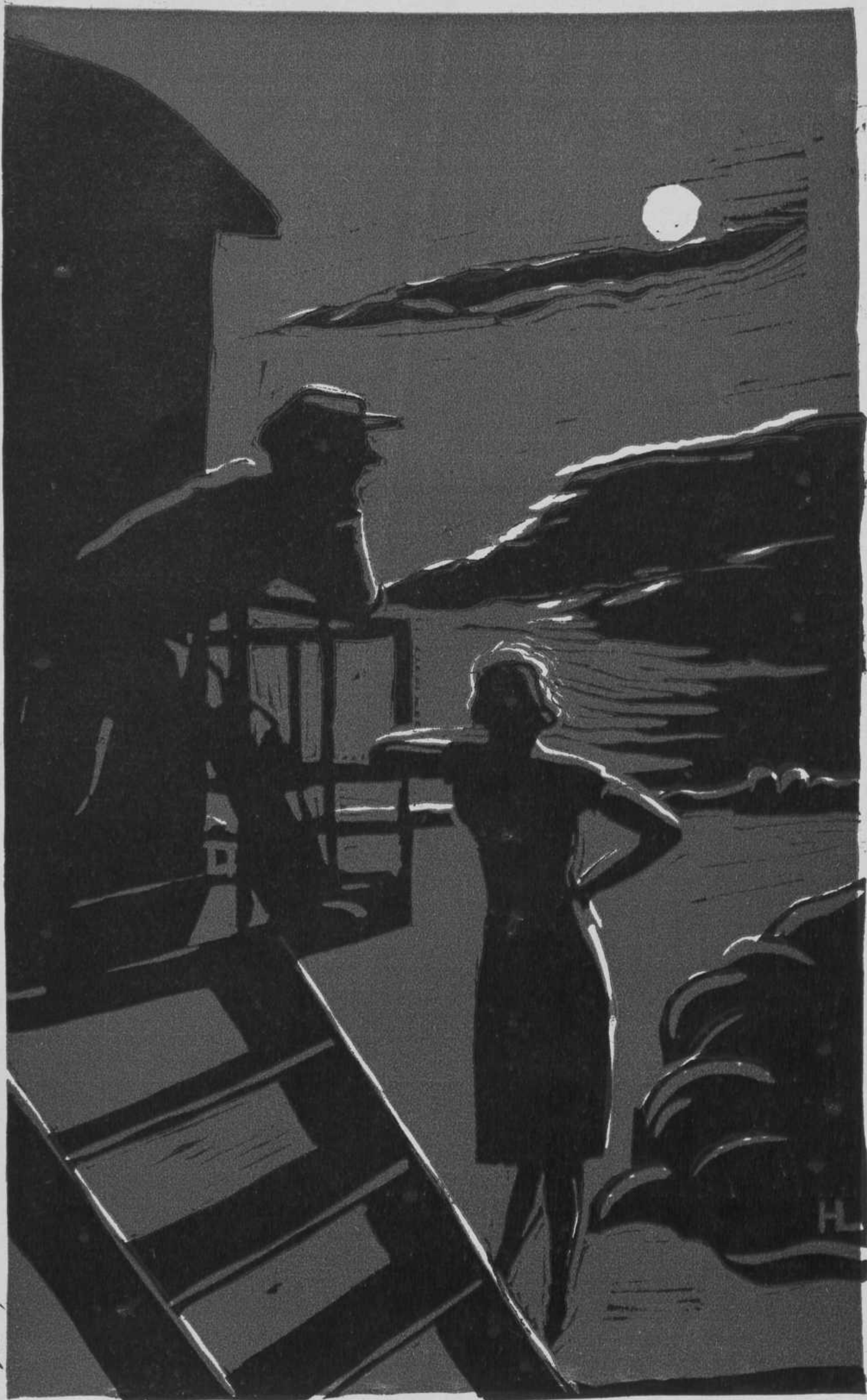

Het is heel stil op straat. In de kousenwinkel slaat een klok. Een kat sluipt over de stoep bij Osendarp. Het water borrelt in het Oude Delft en stroomt traag door de gracht, waarlangs agenten loopen met de handen op de rug. Het stroomt traag onder de bruggen door waarop wij allen eens zitten met jaargenooten, vèr na middernacht.

Dit is Delft. Dit is het bekende, dat wij willen zien, omdat wij het kennen. Dit is het stralende gezicht waarvan directeur Rausch vertelde. Dit zijn de zwaar-wasemende linden, die half over het donkere water hangen en half worden beschenen door het koude lantaarnlicht. Dit is een nacht van agenten en koetsiers, van senatoren en graven en baronnen en misschien wel koningen. Dit is allerplezierigst sentimenteel, waarvoor wij ons een beetje schamen. Maar dat is immers het geval met *alle* infantiele verschijnselen.

M. C.

*) Deze vergelijking is evenmin juist, maar misschien treffender dan de bekende qualificatie: „een steenen vlam” van den Delftschen Leeuwerik.

Zoo kwam dan Aristophanes, die een wijs en goed man is, zooals Ge wel zult weten, weer eenmaal pinnekensdrongen uit „De Vergulde Trojaan”, of liever, hij buitelde naar buiten, terwijl de schele waard hem naschreeuwde: „Dit krijgt ge nog mee!” en hem een harde onder het achterste verkocht.

Zoo lag daar dan de arme Aristofaan languit in het slijk, en was van de vele zoete wijn te gek, dan dat hij zou weten op te staan; dus bleef hij wel een uur lang liggen een liedje neuren.

Het weer was zacht nog en droeg de herinneringen van een voorbijgegane zomer. De maan scheen schuchter af en toe achter de dikbuikige regenwolken en het uithangbord van „De Vergulde Trojaan” klepperde vroolijk in de zoele najaarswind, die de regendruppels kletterend tegen de huizen joeg.

Een luid geroes van ruziestemmen klonk door de halfgeopende vensters naar buiten: en hoe de avond vorderde, nog steeds lag daar Aristophanes voor de drempel en wist van malligheid niet of hij zou zingen of huilen. „Huhu” gierde de wind door het smalle steegje en

Heihop! Daar kwam de koning van Griekenland in zijn gouden staatiekaros voorbijstuiven, een gesputter van kleine, fonkelende waterkristalletjes daalde neer op Aristofaan zijn facie, en vervloekt! die werd van schrik zoo plotseling, alsof hem een adder had gebeten, weer broodnuchter! Daar sprong hij op als een gebelgde leeuw en stond daar in zijn hemd te tieren en te schelden voor de poort van „De Vergulde Trojaan”:

„Ha, Gij boef van Koning van Griekenland, is de duivel in U gevaren, dat Ge wilt vertrappen, wat U voor de voeten komt?” schreeuwde hij krijtwit van woede.

„Mannen, grijpt dien onverlaat!” ordonneerde de Koning, die niet eentje was waar mee te spotten viel, en voor de ongelukkige Aristophanes nog maar „boe!” had kunnen zeggen, hadden al een paar gehellebaarde slaven hem gegrepen en achter op het karos gesmakt. Dat ging in een straffe draf door de straten van Saloniki en Aristofaan kwakte door elkaar, dat hij zuchten moest van ongerief.

Waren zij aan het kasteel van den koning gekomen, dan wierd hij afgeladen en in een smerig kot geworpen. „En houdt hier Uw gemak, hond!” bulkte hem de eenoogige gevangenebewaarder toe en „knars, knars, reng, boem!” sloegen de ijzeren bouten voor de deur.

Aristofaan vloekte, dat hem de keel zeer werd en gaarne had hij alle muren van zijn hokje volgeschreven met te schelden op den Koning van Griekenland, maar helaas! Met de dronkenschap was hem ook de geest ontvloten, en hij mocht zich zinnen, tot hem de hersenen uit het hoofd puilden, niet één goed woord der verguizing wilde hem te binnen schieten.

„Wat deksel?” moest Aristofaan toch even denken, „hoe heb ik het hier met mij?” en terstond sloeg hij aan het piekeren. „Geestelijke impotentie?” tobde hij zich af, „maar neen,” stelde hij zich zelf gerust, „dat is maar een fraze. Wat wij geestelijke impotentie noemen, is slechts gecultiveerde luiheid en te drommel lui ben ik! maar,” en hier werd het hem even ongerust om het hart, „is dan mijn eenige uitingsmogelijkheid, lui te zijn? Cultiveer ik mijn luiheid?” Aristofaan dacht en dacht, en perste zijn gedachten zoozeer, dat hem het zweet tappelings langs het gezicht gutste. En zoo waarlijk (belooning volgt alle goed werk!), daar sprong hij na een tijd van ingespannen peinzen met alle beenen in de lucht, en kon wel juichen van de pret, en schaterde het uit, wat hij zoo gevonden had: „Wie zijn luiheid cultiveert snijdt bewust zijn denken af, en jandorie niet ik! want denken móet ik, al zou ik nog zoo gaarne willen, mijn gedachten kan ik niet losraken dat tolt en wentelt en werkt daar in mijn hersenen, dat het een lieve lust is!” en hij sprong en danste, dat hem het hart in het lijf klotste.

En was hij midden in zijn vreugde, dan kwam daar van boven een boos gestamp: dat was de Koning van Griekenland, die daar hoog op zijn troon zat en schreeuwde:

„Houdt Ge U stil, schavuit, denkt Ge dat ik in dit tumult mijn volk dienen kan?” en als Aristophanes hem op zijn troon had kunnen waarnemen, had hij gezien, dat de vorst van nijld purperrood was aangelopen in het gelaat.

„Houdt Gij Uw stampen stil, boef van een koning,” schold Aristofaan dapper terug, „hoe wilt Ge dat ik nog denken zal in dit geweld?” en onverdroten danste en sprong hij verder in het eng vertrek.

Van de weeromstuit stampte daar de Koning van Griekenland op de vloer, dat hem de voeten stuk sprongen, en dat lawaai ging zoo de heele nacht door.

„Hé, wacht eens even!” schreeuwde de vorst tegen het ochtendkrieken, en met pijnlijke beenen strompelde hij de trappen af naar het kot waar Aristofaan nog vroolijk en dansende een liedje zong.

„Houdt op met dansen, laat af dat zingen!” krijschte de Koning en kwam schuimbekkend op Aristofaan toegelopen.

En Aristofaan zelf? Een klein oogenblik leek ook hij van woede te barsten, dan kwam een milde vaderlijkheid en vergevingsgezindheid over hem gevaren.

„Luister hier, jij oliedomme Koning,” zegde hij oolijk, en gaf den monarch er een op den schouder; hij begon te neurien, zachtjes eerst, en zette dan schallend in:

„Wat nut het mij te kniezen,
Wat zal ik mijn deugd verliezen.
Laat mijn beenen toch springen,
Laat me mijn liedje zingen”

Toen wierd de vorst nog boozter, en hijgend van kwaadheid steunde hij:

„Maar ik moet toch mijn rijk besturen, mijn volk en de wereld dienen, de nooden der menschheid verzachten?” waarop Aristofaan schaterende inviel:

„Blinde! Doove! Onmachtige! Gaan dan armenzorg, werkeloozen, kreupelen en manken U boven mijn zang en dans?”

„Maar natuurlijk,” zegde de Koning, die hem reeds waande bekeerd te hebben, en hij stak verzoeningsgezind de hand uit. Maar neen! Toen wierd Aristofaan eerst recht kwaad, en blind van woede gaf hij den vorst een klinkende oorvijg en vond nu zijn eerste scheldwoord weer:

„Dan bent Ge een smerige ethicus, eidomme Koning van Griekenland!”

's Namiddags wierd hij opgehangen.

IETS VOOR M. H. K. FRANKEN.

Ja, elf roode duivels en elf oranje hemden staan trappelend gegroepeerd om een voetbal. Een dame valt flauw als de bal door nummer één wordt uitgetrapt. Mijnheer Vogt stelt zijn onvermijdelijke, domme vragen aan den heer Hollander, die hem oostersch hoffelijk te kennen geeft, dat dit inderdaad een voetbalwedstrijd is. Het politie-muziekkorps bereidt zich voor op een overwinningsmarsch en repeteert de laatste maten van het Wilhelmus.

De spelers dragen nummers op de stoere ruggen en vormen, door hun grillige posities op het weiland, telefoonnummers. Aansluiting volgt automatisch, waardoor Amsterdam meeleeft met de duivels en hemden. In de huizen blaast men tegen watjes om zodoende op de hoogte te blijven van de stand van het spel en men speelt er fagotten-fuga's en piston-gavottes, die door luidsprekers op 't weiland worden uitgezonden.

Het geschreeuw van een ijscomannetje sticht verwarring. Het publiek neemt de fluit van den scheidsrechter over en overstemt de fagotten. Het Wilhelmus raakt in 't gedrang en dreigt als volkslied verloren te gaan. De Keepers zijn 't niet eens met 't beleid van het publiek en vormen het telefoonnummer van de brandweer. De rechts-back graaft snel een kuil in 't weiland Geknetter en gebel! De muziek regelt het verkeer tusschen de stralen der brandslangen. De bal wordt door een straatjongen meegenomen Een paardebloem steekt boven 't water op het weiland uit.

„Zoo dreef het hoofd van Johannes den Dooper op 't zoute water der Roode Zee. Amen!” Koorknappen schieten toe om den priester te zalven. Achter een pilaar begint men te applaudiseeren. Twee journalisten halen een krant uit hun binnenzak en bespreken de recensie van de preek door mijnheer X. De priester verricht eenige halteroefeningen en begeeft zich naar 't altaar: de buffet-chef maant tot stilte. Men deelt apennootjes uit onder de armen van geest. In de eerelege leggen de daar aanwezige luistervinken de Bijbel fout uit. Er bestaat instemming bij de kleine luyden: geroep om muziek. Het orgel valt te laat in.

Het is half-time. In de pauze is er gelegenheid om het altaar te bezichtigen, waarvan men druk gebruik maakt. De priester kijkt nog even zijn les na en licht de souffleurs in over zijn nieuwste rol. De gemeente haalt zakschaakbordjes en fruit voor den dag. De reinigingsdienst doet zijn werk. Kwajongens klimmen langs notebalken het orgel op en vervangen de houten trommelslagers. Kardinalen lossen experimenteel het eeuwenoude driehoeksprobleem op. De koorknappen oefenen zich in diepe kniebuigingen. Een leek roept, bij 't zien van wierook, brand! Er ontstaat een paniek. De priester verlengt de pauze noodgedwongen met 10 minuten. Dit kalmeert de gemoederen niet voldoende. Men houdt inzamelingen voor het blusschingswerk. Het orgel heft een klaaglied aan. De gemeente bidt en smeekt en stoeit en jammert. Een schelm gaat er met de pot van door. Het haantje vliegt van den toren.

„Zoo verlaat de ziel het moegestreden lichaam. De ziel stijgt op, het lichaam blijft een prooi der torren.” De kraaien verdringen zich ambtshalve op den grafheuvel en luisteren naar dominee, die de laatste hand aan den kuil legt. De gebeurtenis is aangekondigd als begrafenis met debat. Het publiek is in groote getale aanwezig op de tribune.

De familie van den ontslapene komt in looppas de begraafplaats opgesneld. Men uit allerwege zijn bewondering over de snelheid waarmede één en ander geschiedt. Het strijkje speelt een lustrum marsch, gecomponeerd door den ontslapene.

De eerste debater kenschetst den doode als een stil werker Bediening brengt bier rond en cake voor de dames. Een kraai tuimelt van den grafheuvel. Op de tribune gejuich en geroep: Bravo.

Een tweede spreker beschouwt vervolgens de ontslapene als een stuwende kracht Bezwaren van de zijde der familie. Een musicoloog, broeder van den overledene, analyseert onder bijvalsbetuigingen diens lustrummarsch en wijst op de armelijke leegheid der melodieën. Het strijkje speelt obstentatief de eerste maten.

De familie oefent zich in rouwbeklag. De kraaien verlaten den grafheuvel en houden cortège. Men steekt lampions aan.

De Burgerlijke Stand streept met rood potlood de naam van den ontslapene in de boeken door. Adhaesiebetuigingen van de tribune. De muziek gaat met de hoed rond. Een artiest schildert het portret van den overledene. Op de tribune onthult men een standbeeld

En God zag dat het goed was!

J. M. MATTHIJSEN.

3 JULI 1903.

M. J. NIERICKER.

3 JULI 1933.

Dinsdag 3 Juli 1933 viert Matheus Johannes Niericker zijn 30-jarig jubileum in dienst van de Societeit Phoenix. Geboren te Rotterdam op 14 November 1870, trad hij in dienst der Societeit als bediende op 3 Juli 1903. Na de functie van buffetbediende werd hij administrateur, welke functie hij tot nu toe met toewijding waarneemt. Uit den aard zijner werkzaamheden zullen velen die op dezen dag de zalen onzer Societeit vullen Niericker niet kennen, doch diegenen, die met de Societeit in nauwer contact zijn gekomen waardeeren hem des te meer.

Niericker is de onmisbare schakel in de administratie van het bedrijf.

Wij weten zeker dat Niericker de jaren waarin hij zijn krachten nog aan de Societeit zal wijden met even groote plichtsbetrachting zijn functie zal vervullen en hopen dat de 3e Juli een gelukkige feestdag voor hem moge zijn.

HET BESTUUR DER SOCIETEIT PHOENIX.

FINALE.

Het lied is uit — de afscheidsmarch wordt ingezet,
 Ons lillend hart werd omgedragen en ten toon gesteld.
 Een bloedend, heilig hart. Maar toch zijn wij zoo heilig niet te aarzelen
 Nog twee ten dood te willen jagen.
 De nood der tijden versteende ons gevoel,
 Ook hier is de klant nog keizer, en enfin!
 't Publiek wordt van ethiek niet wijzer,
 Het wijst de duim omlaag en nog eens wordt 't kanon gesteld.

Een oogenblik is het ademstil dan scheurt een schot de rust en
 Buit'lend, sissend, fluitend, blazend, schiet daar een vormeloze vlek
 het luchtruim in.

Gebeurt een ijselijk ongeluk?

't Publiek wordt ongerust, 't geweten snel in slaap gesust

Maar neen, Goddank! Ter rechter plaats welft zich nog het platform,
 zij kletsen op de planken neer,

't Applaus barst los dit nummer was toch wel „enorm”.

De directeur wischt zich het hoofd —

Doch nu zal pas de groote strijd beginnen:

Struggle for life, titanenstrijd op tien meter hoog!

Faites vos jeux! Doch God beslist wie het zal winnen.

Moraal:

De eerezucht reed wel in de wielen

Die voor grootscher daden vielen.

Wie tornen wil aan vriendschapsbanden,

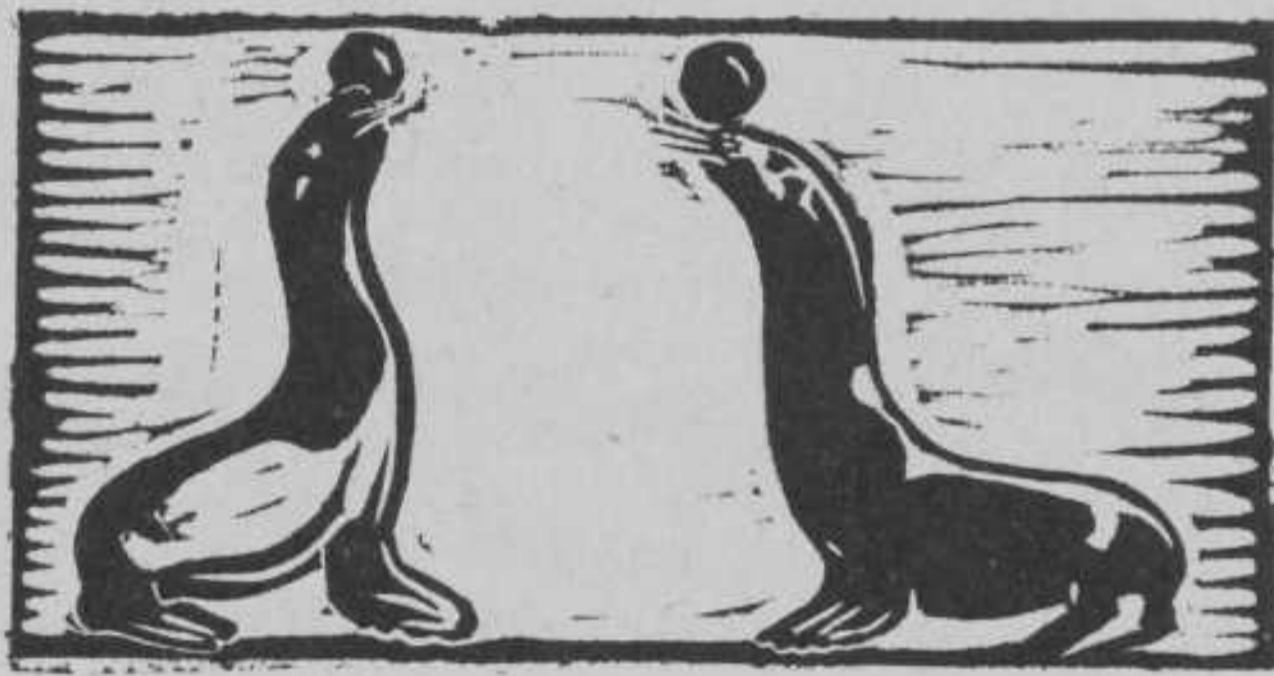
Die wordt geveld door vriendenhanden.

Wees bescheiden en tevreden,

Bestendig Uw geluk beneden.

In 't voorportaal van 't Eeuwig Leven,

Moet Gij elkaar de handen geven.

N.V. SCHEEPSWERF EN MACHINEFABRIEK
„DE BIESBOSCH”
DORDRECHT (HOLLAND)

CONTACT MET HET LEVEN...

is onmisbaar voor de plaats, die gij straks in de maatschappij zult innemen.

U wenscht een aangenaam contact, dat U weinig tijd kost en de genoegelijkheid van uw leven verhoogt?

Het volledigste en betrouwbaarste contact scheidt een abonnement op het Handelsblad op voor studenten buitengewoon gunstige voorwaarden.

STUDENTEN-ABONNEMENTEN lopen van 1 October tot de zomervacantie van het volgende jaar. Zij kosten voor dit gehele tijdvak f 14.—. Men ontvangt daarvoor elk ochtend- en avondblad, ook dat van Zaterdag en Zondag. Alleen gedurende Kerst- en Paaschvacantie wordt de toezending tijdelijk gestaakt.

Verlangt U eerst eenige proefnummers? Zij worden U gaarne toegezonden!

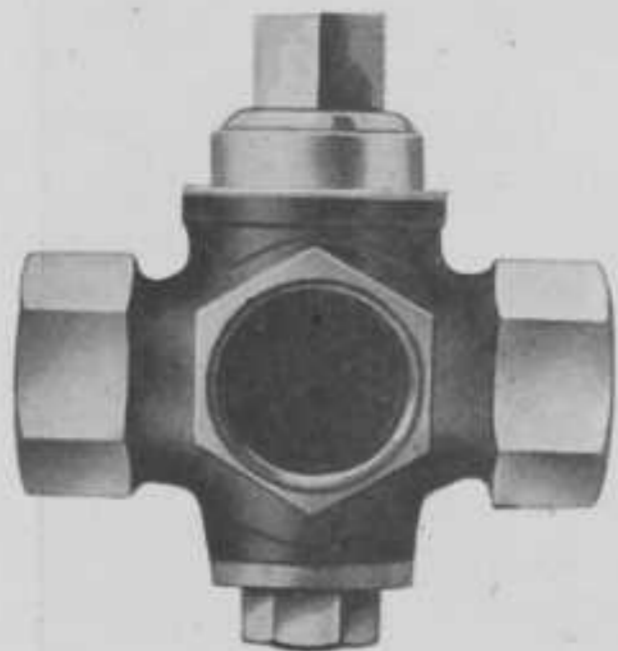
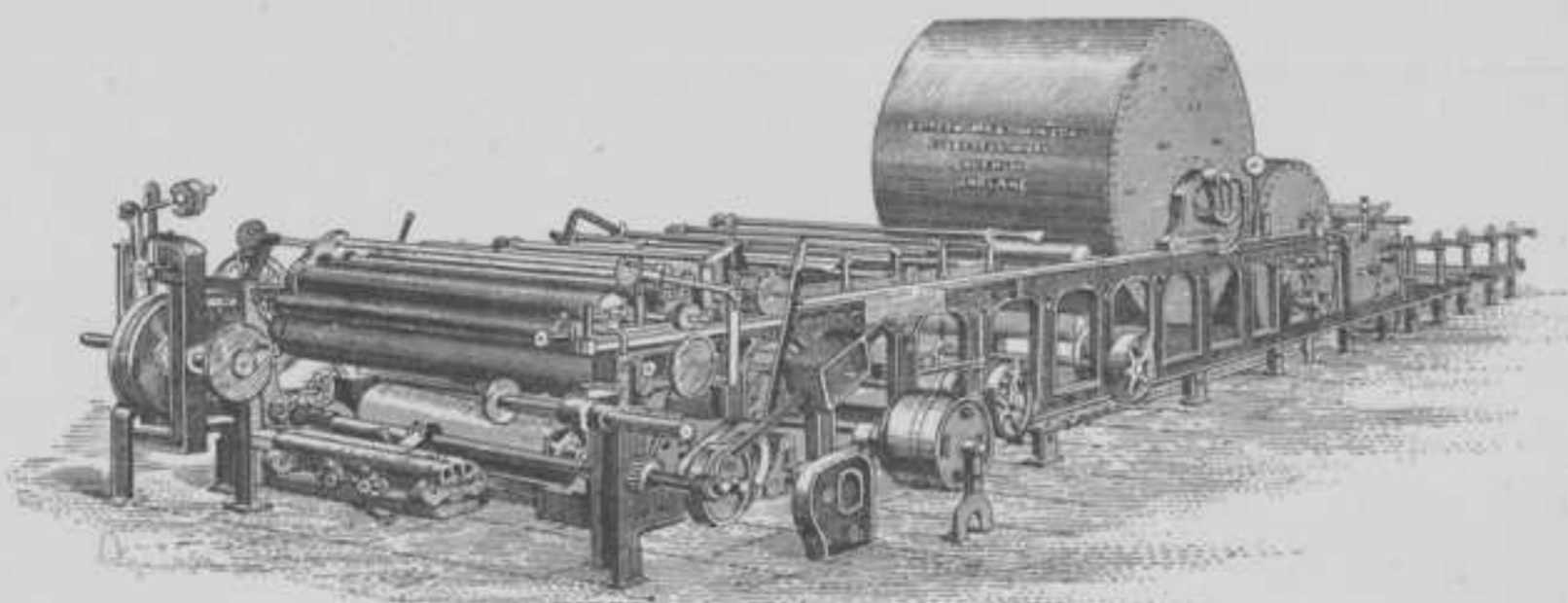

ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. AMSTERDAM C.

TELEFOON 30404
GEMEENTE GIRO H, 3000

POSTBUS 596
POST GIRO 80

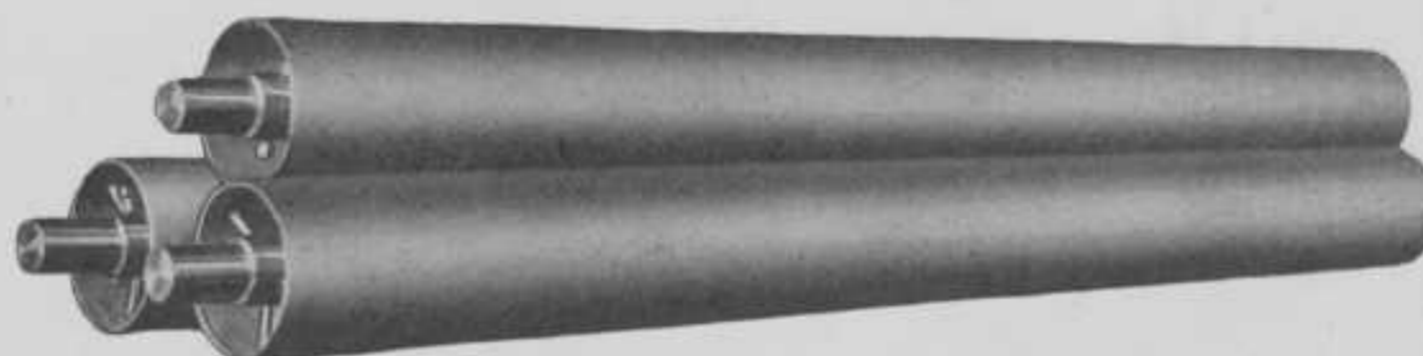
TEXTIELMACHINES
OP ELK GEBIED

STOOM-APPENDAGES

GIETSTUKKEN NAAR MODEL OF TEEKENING IN
DIVERSE METALEN

ARTIKELEN VAN ROEST-
VRIJ STAAL, IN ALLE MOGELIJKE
UITVOERINGEN

TATTERSALL & HOLDSWORTH'S
MACHINEFABRIEKEN EN MAGAZIJNEN „DE GLOBE”

ENSCHEDÉ — FILIALEN: ROTTERDAM, BURNLEY (Engeland) EN GRONAU (Westfalen).
OPGERICHT 1876

Professor moest zijn woning binnen. Voor een professoralen feestganger zijn de 's morgens na drieën gebruikelijke verblijven volkomen ongeschikt. Men stond zich te beraden, en het beraad was uiterst luidruchtig. En het slot van het beraad. — Ina Boudier-Bakker heeft het al begrepen: was een „Klop op de deur”.

De gevolgen waren wonderlijk. Langzaam, aarzelen worden er zware gordijnen opengevouwen voor eendergebeeldhouwde vensters van een bovenverdieping. Een fijn, oud markezinnegezicht verschijnt tusschen de plooiën, een fijne oude hand heft voorzichtig in een kandelaar een brandende kaars.

En de professor ontdekt zijne echtgenoot, verliest nu plotseling zijne gereserveerdheid, en roept luid uit over de stille gracht het eerste woord van den nieuwen dag: „Thérèse, Thérèse, ik heb nog nooit zoo'n lol gehad!”

Uit „De Verstrooide Professor” van
Dr. P. H. RITTER JR in „Rynbende”
Blijmoedig Maandblad.

Regelmatige toezending na aanvraag
SIMON RYNBENDE & ZONEN
SCHIEDAM

Rynbende's
ZEER OUDE GENEVER
ANNO 1793

